

TERCSI MIHÁLY

Penge élen

TERCSI MIHÁLY

Pengeélen

A kötetet kiadta: Tercsi Mihály

A borítót tervezte:
a szerző ötlete alapján Domokos Zoltán

© Kecskemét, 2005.

Készítette: Domokos Zoltán

MOTTÓ:

Többször fricskát mutatott már az élet,
de én is neki, mert még mindig élek...
Évődjön csak nap mint nap, még remélek!

A szerző

Bevezető

HOGYAN OLVASSUNK?

Egy mű olvasásakor, majd értékelésekor a legfontosabb – annak színvonala mellett – a szöveg képzetársítása, a mentális – és spirituális azonosulási hajlam s készség. Sajnos, igen általánossá vált az egyre csökkenő olvasók körében az előítélet, melynek kialakulását, tudattalanunkba épülését hosszú idő óta érdekcsoportok önző érdekei élesztik, stimulálják és manipulálják.

Kecskemét, 2004. április 2.

A szerző

MARADJON ÍGY!?

A természet titkai részeként
mióta űz ideám próbaként?
S elemem, pulzáló varázsszemként
pislákol reményemért esténként.
S a nap, zavara idézetéül,
zürre fűz, emlékezetéül.
S árnya suhint üzenet létéül,
s gondolat vetül, eredetéül.
S lényed fogva tartó igézete,...
s illata telít; bensőm képzelete.
Tisztítja érzékemet érzete.
Aromája; éjem élvezete.

Kecskemét, 2004. május 28.

A HUSZONEGYEDIK SZÁZAD
EMBERÉNEK SZEMÉVEL

A hagyományos értékrend tudathasadása

Esszé

A rád kényszerített társadalmadban elfoglalt szereped okán, az egyre fokozódó s feszítő, gyorsan változó körülményekben a minél sikeresebb létedért való küzdelemben a veled szembeni követelményeknek próbálsz megfelelni.

Személyiséged környezetedbe való beillesztésére törekszel. A nemrég még elítélt, nem éppen vonzó személyiségjegyek és viselkedésmódozatok részben vagy teljesen más variánsokká képződtek, magukban hordozva a mémek gyors, míg a génjeink lassúbb, de biztos átalakulását. Énünk, tudattalanunk ma még beláthatatlan mélységű törésvonalban lebeg. A topa való kerülés és maradás függvénytáblázatában logaritmizálunk. Az érvényesülés globális és specifikus rendszeréhez elengedhetetlenül szükséges a mindig időszerű információ birtoklása, és annak másokkal szemben történő minél gyorsabb és hatékonyabb felhasználása.

Mindez azonban megköveteli a megtévesztés rokonszenvesen korszerű gyakorlatának modern Machiavelli-i formációit. A javak megszerzéséért és a hatalom gyakorlásáért folyó harcról szól tehát fokozott mértékben minden szinten a ma emberének élete.

Hogyan várható hát el e kiélezett viszonylatban a bármilyen oknál fogva lemaradók társadalmasított lelki – fizikai igényének kielégítése, pláne akkor, ha egy geopolitikailag felfelé vezető lépcsőkar alsó lépcsőfokain bukdácsol még országunk?...

A kapitalizmus befektetőit a minél nagyobb profit megtermelése hajtja, és céljának elérése nemcsak az ellenféllel szemben teszi egyre vadabbá, de ha kell, ennek érdekében minden eszközt megragad. A tőkés bármilyen formátuma nem közjóléti intézmény! Mindezt pozíciója erősítéséért csinál. Nincs senkire és semmire tekintettel, és ha teheti, még a törvényeket is kijátssza. Így tudja csak a farkastörvények közepette biztosítani becsvágyának megfelelő életvitelét, viszonylagos függetlenségét és nem utolsósorban így szólhat bele az őt is érintő gazdasági – és geopolitikai élet folyamataiba. Minden életforma rezdülése azt a jövőképet sugallja: ha lemaradsz, életminőség, jóléted és élettartamod sínyleti meg.

A korábbi társadalmi rendszer hitehagyott ideológiájától szenvedők és tespedők, valamint a politikát lehetőleg kizárók többsége még mindig keresi a kiutat. Az ezek közé tartozó, korábban is mellőzött, tehetséges és tisztességes, hagyományos értékrendet képviselők sajnálatos módon magukra maradtak, vagy abszolút kihasználtakká váltak, és az arra érdemtelenek szellemi rabszolgaiként tengetik többre érdemes életüket.

Szomorú tény azonban az is, hogy a régen öntudatra ébredt legkiválóbbak az átmentett vagyonnal rendelkező baloldaliak, de a vad – kapitalista körök kítaszítottjaiként is még lehetőséget sem kapnak a munkára s a tisztán láttatásra. Egyik vezető pártnak és az éppen

hatalmon lévő kormánynak sem elsődleges érdeke az ország gazdasági – és szellemi felemelkedéséért való áldozat, hiszen csoportosan, de egyénileg is saját javaik növelése és hatalmuk megszilárdítása a céljuk.

Az elmúlt tizenöt év politikai kötélhúzásai is ezt bizonyították, így a munkavállalók és létszámukban tudatosan torzított munkaképes munkanélküliek öntudatos, képzett és korruptmentes; hiteles érdekképviselői és ellenőrző szervei nem jöhettek létre. A tengők létszáma pedig a hivatalos statisztikai adatok kétszeresét is meghaladja. Ez is, micsoda hazug politikát demonstráló pazarlás?!

Az elmúlt időszakot figyelembe véve, nem nehéz prognosztizálni azt az időintervallumot, mely alatt nemzetünk általánosan öntudatra ébredve majd végre kikényszerítheti a gazdasági fejlődés fokozásának felgyorsítását és minden honpolgárának az emberhez méltó élet joggyakorlatát.

Nem is taglalva a hagyománytisztelők erkölcsi okok miatti egyedülmaradásáról, hiszen az etikátlan, morálisan minden skrupulust nélkülöző társadalmasított, asszimilálódó tömegek gátlástalan prostituálódása egyre gyorsul.

A nemzet ketté szakadásának, megosztottságának okai összetettek, és így elidegenedésük is hozzájárul a sok magára maradt középkorú – és idős ember felgyorsított élet – végkimeneteléhez.

A demagógia és az arcátlan képmutatás további lélekszám csökkenést eredményez a kilátástalanság embertelenségében,... és ez még merre és hová vezet?!

Kecskemét, 2004. október 15.

A szerző

IDEÁMBA ZÁRVA

/ levelemben /

Már nem emlékszel, amikor hátrahagytam bolygó múltam?
Érted. A hitt szerelmednek. Nem érted, az egyetlennek!
Bár nem tudtam mit vétek, hogy mit keresek s miért élek?
Csak vártam, hogy jelezzen az idő, s ideám bezártam,
hogy megtört képzetem életterében testet öltés végre,
hogy tudat – vajúdásom kínja megteremtsen a létre.
S már tudtam, hogy elég lesz pillantásom érintő csókja
s karjaimba termett ölelésed s jelző vágyad bókja.
S már nem éreztünk mást, csak egymást, egygét, boldognak.
A természet részeként, kötőelemként virágunknak,...
mely csak egyszer nyílik, s a mindig jelen, most már végtelen.
Még akkor is, ha tövise néha sértő s örömtelen.

Kecskemét, 2004. október 22.

AZ ELTÉRŐ VISSZATÉRŐ

/ változat /

Váró s visszajáró szó; szerelem, s marad is majd velem?
Fűszerezve, mit ételt ünnepítő és ízesítő só?...
S te, ha nem érzed, mert túl rakódott benned, s telítettséged
már nem izgatja, a feszítő és az izzó múlt izgalma,
és kell most már múlnia; uralja így sajátos unalma.
Én, viszont nem tudok más lenni, még akkor sem, hogyha tudnék,
de hát miért is akarnék?! Hűségem hordozom örökre.
S a hazug ígésző, visszatérő, s próbája, megmérő,...
hiszen, ha nem örömmel teli, bármi érv kiábrándító.
És ebben megalkudni nem lehet, más csak visszataszító.

Kecskemét, 2004. április 1.

GONDOLATKÉPEKBE REJTŐZVE

Kora estémbe sárgás rózsaszín, borzongó szürkesség gomolyog,
s egyre hömpölygő, élő gondolatképekbe rejtőzve bolyongok.
Ingert gerjesztek, érzelmi hangulatáramlatokat képezve,
megigézve napotok, rezzentem valótok, szeszéjét ébresztve.
Áttsongatva ideget, lázdimenzióba hasadva merengek,
s eredőt kísérve vágyábránd szívívével szemekben derengek.
Majd a vérben rejlő mámor kábulatába meredten villanok,
hogy teret nyerhessenek az éj rejtélyébe önfeledt sikolyok.
S álommá sűríttem a gyöngyöző gyönyörök kísérő sóhaját,
hogy erejével tágíthassam a titkok galaxisa kapuját.

Kecskemét, 2004. március 9.

ÜNNEPI ZENEÓRÁNK

Prelúd¹ – hangulat, kísérő vonósnégyes magány...
Barokk Vivaldi, s áthat már a lélekszivárvány.
S egyre felhevülten emlék – harangot kondítok,
de más nem hallja, s csendjünkben magunkba hallgatok.
Hatása intonál² egy Liszt – zongorajátékot,
s melankóliám szórja az üveghang – szilánkot.
S hegedűm sírja a zenei gyönyör fájdalmát,
míg bájad mámorral telíti estünk szólamát.

¹ prelúd: zenei előjáték

² intonál: megadja egy műnek a kezdő hangját

VÁGY

Szeretetem, forró vércsókom.
Könnyeimben s néma ajkamon.
Cseppje, sűrítve görög végig
a reszkető éjű vágyamon.

ADALÉKOK A SZERELEMRŐL

Az életben mindig titokzatosak akarunk maradni. A szerelemben azonban fel kell adnunk ezt, mert másként árulójává válunk. Egy egyéniség belső – és külső jellemzőit szeretjük, szerethetjük tisztán és igazán. Egyébként csak a hódítás – csábítás örömét keresnénk, és így teljes odaadással sohasem egyesülhetnénk. Az egymáshoz való ragaszkodásunk ha nem őszinte és szilárd, akkor kapcsolatunk érdekből való ármány, vagy múló illúzió.

Az igazi szerelem s majd szeretet, örökre szóló vágy és kitartás! Nem lennénk erre alkalmasak, akkor hozzáállásunk nem más, csak játék vagy sorozatos és sikertelen próbálkozás, semmi más.

Kecskemét, 2004. március 8.

A szerző

BELŐLED

– részlet –

Akárhányszor, bárhogynézlek, vagy gondolatomban felidézlek,
különös és különleges közelséggel, érintettséggel érlek.
Távolságot vállalsz s tálalsz, és mégis sajátosan szétáradsz.
Egyfajta barátsággal, de tartással, mindig a valamitől;
a sértett, bántó függetlenségétől, az ellentétes érdektől.
Mert ha az a másik nem nem azt akar, kibomlik, ami takar,
s tárul egyéniséged, rapszodikus, egyéni színességed,
mely ha mégis fogadtatásra talál, pasztellé, pasztikussá vál...

Kecskemét, 2004. május 25.

ÉRTED TERJEDVE

/ Költeményes próza /

– Ideámhoz –

Jelemből már ösztönösen jövőmben is utánad kutatok. Szenvedélyesen, majd olykor lehiggadtan, de kitartón. Kereslek. Mindenkiben és mindenben téged látva és érezve, s a harmóniakban hallani vélem hangodat. Éjjelente, amikor megpihenek, tudatalattimban bőröd hűsítő selyme nyugtat meg. Illata álomba vezet, ahol minden valószerűvé vál, és lényed szívemben csendesít, s közelmúltam megrendültsége elcsitul. Aztán ébresztő érintéssel nappalom zavarai is ritkulnak, és tompult belső látásom lassan kitisztul. Egyéniségem feszültsége rugalmasabbá enyhül, és magamba zárultságom szorultságából kilendül, s egyszer csak érzem, hogy – látszólag minden ok nélkül – időmben zuhanok. Időalagutamban tértelenül az örök nyugalom csendjét hallgatom, s magányom és a világmindenség szegmenseinek spirálisan magába záró igazsága tördel csak és morzsolgat. Szellemem – imamalmát pergetve – meditál, majd tudatom egyre gyorsultan kitágul. Áradva, galaxisunkon is áthatolva terjedem. Majd hozzád elérve, villámütés – szerűen jár át valami furcsa, misztikus őserő. Általa teljesen megtisztulva s megújulva koncentrált ezoterikus erőmmé válsz, és sejtjeimben áradva melegséged vigyáz. Megmagyarázhatatlanul újszerű, exponenciális kölcsönhatástól hajtva, mint egy negatív töltésű elektron sejtmagvaim körül keringsz. Kimeríthetetlennek tűnő energiád impulzusai fan-

tasztikus gondolatokat gerjesztenek és testesítenek meg, melyek most már bennünk transzformáltan vezetnek tovább, kitudja milyen élményeket nyújtó utakon.

Kecskemét, 2003. július 24.

„Jobb megmenteni egy bűnöst,
mint elítélni egy ártatlant.”

Voltaire

ÖTVÖZŐKÉNT

/ Ideámnak /

Oly jó, ahogy csillansz, ahogy bolondítasz,...
és ahogy szivárványként hidalsz, s illansz,
csapongva, csendítve jelünk ámulatát!
Időtlent,... s a viszonyítás mozdulatát...
És asszonyosan érett másságod hódít,
s majd álomba hajlón érzékien bódít.
Steppei gyökeremnek víziót öltő,
s élő rapszodiánk jelenét betöltő,
pillanatba merevült átváltozásod;
a nőiesen szép, hullámozó talányságod.
S kozmikus csillagpor – csapdám lazítom,
öledben égetve el kínom, s tisztítom
szerelemképzetemet, mely fény ékeként
árnyékot feshít majd gyönyör ötvözőként.

Kecskemét, 2003. október 14.

ÚGY SZERETNÉM!

– Ideámnak –

Tudod, úgy szeretném, ha nagyon, nagyon szeretnél,
s mindig hiányolnál, s újra mellettem ébrednél!
Ha kitölthetném teljesen a másik nem feled,
s örökké mosolyognál,... és együtt lenni veled!

Úgy vágyom rád, s hogy már csak kedvesen nekem csacsogj,
hogy most már másról ne, csak édesen rólam álmodj!
És simogass, ahogy én teszem, s beléd ölelem;
érzelmeimet, hogy elriadjon a félelem!

Hogy ne kísértsen a bizonytalan, az álmatlan,
s a megnyíló, sötét fájdalom; az átkozott – oktalan!
Hogy öröm legyen lényünk, és mindenben ott legyen,
s nevünk kísérje szerelem,... mindentől független!

Kecskemét, 2003. szeptember 24.

ÉRINTÉSSSEL

– Ideámnak –

Kellesz nekem rég, mit természetnek a napfény!
Hisz mindent jelenthetsz már, mint nő,... és virágot,
s nem csak mákonyt, de színesítő valóságot.
Szeretlek, szerelemmel, egész életemmel,
s a jelen s a jövő minden napját, a világot!
Hogyan tudnám elmondani neked, hisz már tény,
bennem lüktetsz, véremmel, élő elememmel.
S ahogy rám hatsz, csak úgy hathatok már szellememmel.
S ahogy változóddá alakulok?!... S a remény?!
Már nem önkény, hiszen már – már beléd olvadok,...
s ilyenkor már nem akarok tudni múltról, csak álmodok.
Most egymásban szunnyad valónk s jövőnk, várt élmény,
gyönyörünk, csak a miénk, mit érintéssel áldok.
Védőn ösztönömmel, s teremtőn, a kezemmel.

Kecskemét, 2003. augusztus 24.

ÉRTÜNK
– Ideámnak –

Itt állok előtted újra, tisztán, pőrén,
a csalóka múltat végleg elfeledvén,...
és négy év után is csak téged akarlak,
és a szívem melegével betakarlak.
S bízatsz bennem majd, mert már csak érted élek,
és semmiért, senkiért el nem cseréllek...
...de te is öleld belém őszintén magad,
hogy őrizhessem, ami belőlünk fakad,
és értünk árad, mindent betöltő képben;
az örökdő szerelem örök tűzében.

Kecskemét, 2003. december 12.

CSILLAGUNKBÓL

– Az időtlen képnek –

Mióta várom!? Időből a térbe, s a fényévbe;
a miénkbe. Sugárzón, a röntgenkévékbe,
melyeket pályáink vonzása egygý fut be.
Robbanón, gammaszerelemmé, elemekké.
Atomból atomba hasadva, és talányát,
protonjelekké és elektronképzetekké,
majd kollapszus¹ – tudatunk neutroncsillagát²
tisztá, sziporkázón rezgő jövíképekké,
hogy ne a spontán sötétségnek adhassuk át.

¹ kollapszus: protonok és elektronok gravitációs
összenyomódása neutronokká.

² neutroncsillag: csill. elméleti alapon feltételezett
olyan, fejlődésének végére jutott, igen nagy
sűrűségű, kis /néhányszor 10 km átmérőjű/ csillag,
amelyben az elektronok és a protonok gravitációs
kollapszus hatására neutronokká préselődnek
össze.

Kecskemét, 2003. szeptember 11.

CSILLAGOM

– Ideámhoz –

Tudod, drágám! Amikor megláttál s belém éreztél,
magadból s gyönyörödből egy karéjjal szívvel szeltél.
Bennem már minden percet bioóráddal keltettél.
A gyönyör gyöngye ma már nem kápráztat, de beragyog,
csak a nap szelétől olykor csiszolódva csikorog.
Matt lesz vagy örökké villog?... Ma még mindent átcsillog.

Kecskemét, 2004. február 12.

AZ IDŐ ÁRAMLATÁBAN

A fájdalom, az öröm és a lelki gyönyör.
Áramlata, szenvedés, könny és emberi könnyör.
Majd oldom fanyar ízét, mint zenét az itallal,
s magányom, az ölelés pillanataival...
És olykor bú – verejték életvizét nyelem,
s örökletes szeretet – köveim örölgetem...
... és látnoki keze sunyi árulást fog vissza,
áldva a mégis megtett bűn bánót, s kiissza
a mérget töltő poharát, és görcseit,
mosolyba tűri, ringatva álmok bölcsőit.
Hisz sebet kaptunk, belénk égetett oknyomot,
hogyan megeljük viszontagságunkra az okot.
Az igazságot, mely a tisztába szikrát rejt,
míg az önmagát mutált, tüzetől végselejt.
S marad a létben az örök lappangó emberi kór,
az identitásába zavarodott folklór.
Balra forgató aminosavak; fehérjék,
csillagpor vihara. Gyorsítja földünk kékjét.
Életünkét, melyet naprendünk fejlődése
felgyorsít; hulló kristályok türemkedése,
mely ahogy jött, eltűnhet, és lénye mit tehet?
Küldetést, mindent legyűrve, beteljesülhet.

Kecskemét, 2004. augusztus 4.

A HITBEN ÁRVULVA

Gyermekkorom álmaiban éltem,
de zűrt zavart a nappal, mindben.
Pedig bíztam, beleszédülten,
csak hazugság rándult a szemükben.
Hűséges alázatom azért
makacsul hajtott s tárt lélektérben,
de mindig fohászomba rondítottak,
szemlesütő sötétségben.
S a búzló igazság már hiába hitt
öntisztító erejében,
mert az anyagiasság csak emésztő
lázzá vált a szellemiségben.

Kecskemét, 2004. június 3.

IDŐTLENÜL

Mint egy készítő talány, úgy követ az ősárny.
S ahogy tárultán féled, majd úgy éled tisztultan.
S ha életszálad lazul, hited tart, de fogad vás,
s vérvonal árkán nő a meszes, sós – kesernyés sás.
S az apadó nedv nem hord hiú reményt, csak erényt,
s majd fossziliába mered jeled, jövő tered.
S hosszasan, egyre reped, ahonnan rése ered.
S a létforgó, mint papramorgó áldja a talajt,
s mindig csak időtlenül terem friss kenyérkarajt.

Kecskemét, 2005. január 5.

– Gondolatok Valentin napra –
/ Ideámnak /

TERMÉSZETKÉNT

Termő, elemi barázda rögeből idézek,
és a lét – kovász cseppjeiben feloldva érzek,...
és a tér – idő pitypang bolyhai közt meredve,
nyög már kérgesedő múltam, árnyamba eredve.
Várlak, mert sokszor csak a zúgó szelekben hallak,
de ha majd megjössz, virágszirmaimmal takarlak.
Lombommal hűsítlek, s majd ágamból gyújtok tüzet,
melyekért elnyúlva, pihenő nyugalmad fizet.

FAKÉNT

Faként, természetemből eredve, táplálva, virágom bontom,
és dús lombomból bomolva hajlok majd eléd, feléd áradva,
és színeim, árnyaltan terelve, szemedbe rejtem, s illatom,
pezsgő véredbe itatom, túlsordult gyönyörömet árasztva.

Kecskemét, 2005. február 14.

... CSAK KI KELL TUDNOD VÁRNI...

A galaktikai pillanat alatt ember, olyan vagy, mint egy röpke szusszanás. Ez alatt azonban zöngéd jellemez, hiszen jellemzőid folytán és a világodban ért hatások miatt úgy érzed semmit sem jelenthet mindez az emberiség életvitelében.

Így, csak a te pillanatnyi érdeked a lényeges. Az életben pedig a dolgok mechanizmusának megértése és helyes alkalmazása a legfontosabb, s nem az érdekek önző kísérlétében tett bárminek a színvonala. Születni kell azonban erre is, akár a költészet gyakorlatára.

Ki – és mi dönti el mindennek a milyenségét? Egyértelmű, hogy a jövő! Tehát az idő, és nem te és te! Ez egyfajta logikai – és filozófiai kozmológia, amit akkor értünk meg, ha az emberi agy működése teljesen feltérképezésre, megfejtésre kerül. Addig is, megértő társadalmi összefogásra van szükség széles körben, a tudományos fejlesztés fokozott támogatása mellett!

Kecskemét, 2004. december 8.

MEGRAGADÓ PILLANAT

Legendák kövületében gyakran elnézem
a történelmi korszakok meredt képeit,
melyekben mindig látom és sorsotokban érzem,
szorítva a gondolatok tekervényeit.
S a dermedt szavak csak idegekben kapcsolják
az idő – tomográf pergő – emlék filmjeit,
melyek szaggatottan és ismétlően villantják
a léthalom – mozzanatok üzeneteit.
S a sűrűsödő hangok telítve zavarnak,
fájdalom küszöbén hagyva a boldogságot,
s mégis, belül találva meg a méltóságot.
Most már elmémben egyre tisztábban csillannak
az ősoktól örökölt patinás veretek,
melyeket esendőkben elszórva szeretek.
S megelve majd, szorítsátok meg kezemet,
hogy erősítsük az ember – képzetemet!

Kecskemét, 2004. november 20.

BURKOLTAN

... avagy csak átváltozunk, de nem fejlődünk...

Az érzékenység dimenziókat oly rég keres.
Eszmefuvallatokban, rebbenő ábrándokban.
Élménnyel és talánnyal fantáziádban verdes,
s turbolens fikciói jel – elem árnyarányban,
mi irányít a képzeletek tágulatában.
S mily közel a távol, de lassít is és korlátol.
A megoldás ésszerű, s elmében rejlő derű.
A minden,... s mégis bolyongunk álsötétségünkben.
Majd úgy tűnik mindent tisztán látsz, s tán mindent felfogsz,
mégis kishitűen önsajnálatokban topogsz.
S imában keresed és feszíted gyengeséged,
s emberséged kajánul önmagadba irányul,
és gyakran csak a becsvágy – máz vigyáz, arctalanul.
S ha eltéved lényed, ki tudja majd, hogy ki téved?!
S a majdan jelzi csak, hogy jelened még mit vétett,
ami mindig utánad kíséri a kétséget.

Kecskemét, 2003. október 31.

Önvallomás: A ma gondolkodása elsősorban a pénzszerzés és pénzcsinálás bármilyen módon való kliséit mozgatja és formálja.
A legtöbb embernél az önbe – csülés az undort már nem ki, hanem befelé, csakis önmagába okádja,... s csakis önmagát, de az emberiséget láncolatában zabálja.

A szerző

A SZÍNLELŐ, ACSARKODÓ BELSŐ KÖRRŐL;
A MAGRÓL!

Élik bástyázott klientúrájuk sejtekből álló és belső magrendszerükből fakadó előjog – rendjük kiváltságos, biztos életét. Magas színvonalon művelik a korszak demagóg kultuszát; a látványos semmit. Egymás között osztják fel a hierarchiájuk érdekeit biztosító javakat, színlelésük nívójától függően, míg e kereteken kívül rekesztetteket demoralizálják. Tisztelet a kivételnek. A többi azonban dölyfös, öntelt sznob.

Kecskemét, 2004. szeptember 23.

HANGOK ÉS GONDOLATOK TÁGULÁSA

Vibráló harangzúgás rezgései zsongatnak.
Bennem, énem darabjait, melyekben izgatnak
a kölcsönhatások jövőjének s múltam jelenének
pillanatai, melyek összefogják egy lénynek,
tudata szellemének bizonyosságait.
Sodorva fodrozta, áthangolva belső hangjait,
melyek zavarba estek s zűrzavarba repesztettek,...
az ős felépítmény köveit s vakolatait.
Szétestek, és apró darabokra töredezték.
S most, agyam komputere s gerjedt képzelettere
digitalizált, s a kor nyomatára tereltek.
S gondolatba áramlatok eredtek, hisz ere,
mindannyiunk idegrendszere, az Interneten.
A tudás tágulása a hálón, konvergensen¹.

¹ konvergensen: összetartó

Kecskemét, 2003. december 4.

HA MEGÉGET

Ajzó, a szó; szer – elem, s forrtan, szerelem.
Viharzó, izzó, s csendesülten, szer – etem,...
szeretem, mint ízesítő só; élelem.
Elemem. Nyugtalanító, ünnepélyesen.
Természetes vegyelem. Szer, ígézetem.
Reakciója, lét reflexét hordozza.
Igeidők már folyamatos izgalma.
Halmazottan, telítettséggel riasztja.
Feszítő s repesztő,... érzelmed uralja.
Lenyűgöz, majd elcsigáz. Muszáj múltnia?
Hosszan kísér kaján, sunnyogó mosolya.
S hiába visszatérő, tüze, fél – elem?

Kecskemét, 2004. március 1.

DERMEDTSÉGEM BEN

Hideg tengerszemedben rángó idegeken torlódom.
Vágy – meleg könnycseppem csillan csak, sarki fényben villódzva.
Szúrós fagyod, látnokként érintem, mint kristályt az álmom,
melyben időtlenül utazom, s megborzongom bolyongva.
Majd nedvként életfám pergő levelei közt bujdosom,
hol várom a langy tavaszt, pezsegve, színeket kavarva,
de idült, ködös dermedtséged Voltaire-i gát.
Lüktető érzékenységgemmel gyökereimet rágom,
s őrlöm csontjaim, megmosolyogva komikus állagát.
Derűm, kintornai hőhutám s kovácsolt vérvirágom.

Kecskemét, 2004. szeptember 22.

RENDEZETT ZAVARBAN

– ideámhoz –

Mozgás a hangokkal gyűrűzve keveredik,
enyém a tiéddel zűrzavarban küszködik,...
és a fény sem segít már, csak kápráztat, vakít,
és mindent a belém rögzült szemed alakít.

Kecskemét, 2003. július 30.

A RITKA SZERENCSÉSEK

Azért van a szerelem, hogy
megismerjük az igazi érzelmet,...
és vajon majd mit jelenthet
a kizárólagos én elvesztésem?!

Kecskemét, 2005. január 13.

A VÁGYAK HAZUGSÁGAIBÓL

– riasztó álmokképek –

Egy – két évet kértél, de még a negyedik sem hozott áttörést. De még mesterkedik hűtött érzelmekben, hisz bebábozódtak, és szellemedre hazugságok hatottak,... s a külsőség ölelhet hódításokban. Csábítva s ajzottan, motivációdban. S delejezve forrsz a szex ingerévé, birtokba véve – érzékeddé s idővé – a pillanatot. Magadévá téve őt, és tüzelve egyre az ingerelhetőt: a kölcsönös kihasználót s a készülőt.

Kecskemét, 2002. december 26.

KÖNNYKÖVEKBŐL KATAFALK¹
– mint ártatlanságot színlelő álságosság –

Önmagad légy most még, mert megmenthetsz magamtól!
Az ürbe üvöltve a csendet, s befelé fojtani,...
a kiáltást, s oldani az átokká vált áldást?!
De most már nem tehetek mást, magamtól menekülök,
mert ha nem ezt teszem, akkor beleőrülök!
S még mindent újra átélni, mit júdási csók kivált!
Cseppekben felfogott hatása hozzád kiált!...
De már elpergettem, csak bennük könnykövekké lettem,
s halommá gyűlt, mint benned rakódott álságod.
S meddig enyész kaméleoni aljasságod?

¹ katafalk: jelképes ravatal

megjegyzés: disszociatív rendellenesség /kettős személyiség/

Kecskemét, 2003. július 4 – 6.

KIÚZVE

Feloldódván, talányán levezetten,
vérvonal rituáléján vezekelten...
Gyűlölt skrupulus¹ – gyűjtőt dobtam, s fogtam
az időt, a hű, kitartó szeretőt,
írt kenetet, mi bennem örömm,
és végre ívemre itt körmölhötöm.
Elkelt ördögöm! Már nem úz, kibukott,
s erőm könnyed távlatokban megnyitott.

¹ skrupulus: lelkiismereti kétely, aggály

Kecskemét, 2003. augusztus 7.

SZERETET – VESZTETTEK

Árny – fény – lépték elemei vágyakban félték
szerelmekbe ékelő istenek haragját.
Kálváriájukat, mint páriák átélték,...
s könny – bugyor – ránc gubancukba föld – pokol árját.
S a szeretet szeretettelenségét törték,
marcangolva sikló ideg időpályáját.
S átvedlett jellemforgókon lét – váltó mérték
feszíti szeműr – fantomjuk élv – kín torzóját.

Kecskemét, 2003. augusztus 20.

KESERGŐM
Költeményes próza

Megint kelepcébe, lelket marcangoló búa estem. A sunyi visszafogottságot, az álságos tartózkodó kérelmet – kínzó szeretetétéhségemben – egyfajta szemérmes, nőiesen izgató tisztaságnak véltem. Időről – időre rá kellett döbbernem azonban, hogy nem egy számomra természetesen nőtt, illatozó virágra leltem, hanem a rontás enyészétét jól álcázó, bódító orchideára, mely az odatévedőt lebénítva elemészti.

Újabb kudarc ért, és elvesztettem hitemet ebben a mocsoktól ragadós világban. Egyedül vagyok, és magányos ismét. Életem újra céltalanná vált. Nem látom értelmét semminek. Oly más vagyok mindenkitől, s így számkivetett. A leggroteszkabb az, hogy minden kapcsolatom végén még engem hibáztatnak mindenért. Oly torz értékítéletük, mert önzésük, romlottságuk annyira elhatalmasodott, hogy butaságuk miatt fel sem tudják fogni az élet igazi értelmét. Enervált és teljesen csüggedt vagyok. Oly erős idegrohamok gyötörnek, hogy beleszédülök. Szívem majd szétfeszíti mellkasom. Hidegvizes ruhával kell csillapítanom. Megint nem érzékelek semmi szépséget az életben. Szorongások, félelmek kerítenek hatalmukba. Nem bírom már senkiben és semmiben. Csak lenne valami kapaszkodóm! Titokzatos, átláthatatlan homály vesz körül. Felmerül bennem, hogy egyáltalán miért is vagyok?! Vajon meddig tart ez még?... hiszen nőben együtt soha nem találtam meg a szépséget, az érzékséget és az erényt. A kipusztíthatatlan butaság arat csak mindenütt.

Kmét, 2003. augusztus 8.

ELLENTÉTBEN

/ Önvallomásaimból /
– Sokunk szemszögéből –

Egész életem során kétségek között őrlődtem. Korábban, szüleim drámai, szinte tragikus szerelmi – érzelmi kapcsolata, majd kibontakozó líraiságom és a kötöttségeket jelentő család s az igaz szerelem keresésének útvesztői miatt. Lüktető, de mégis harmonizáló, értelmesen bensőséges és őszinte, de vérpezsdítően vonzalmas életre vágytam, az egyetlennel, örökre, gyermekeim körében.

Másképp sikerült azonban minden. Gyötört persze az is, hogy az elvárható életvitelem miatt – a társadalmi értékrend alapján – nem volt soha annyi tőkéim, hogy zavartalanul szentelhessem életemet a társadalomtudományoknak és az írásnak. Szakító kettősség különös vákuumában éltem. Undorodtam a képmutató, erkölcstelen s immorális világtól. Szenvedve gürcöltem e közegben, és szép lassan felőrlődtem. Egyre zárkózottabbá váltam. Hiába kerültem az összeütközéseket, tűrőképességem egyre gyengülő határküszöbe miatt gyakran bonyolódtam konfliktusba. Egyedül, a velem szimpatizáló, sajátos női egyéniségek között éreztem jól magam, gyakori italozás mellett. Értékrendem és a valóság természetesen egyre gerjesztette a feszültségem, majd szinte állandósult a kialakult depresszióm. Sokszor foglalkoztattak a végérvényes megoldás gondolatai, de valami furcsa, excepcionális s transzcendentális erő megmentett. Úgy tűnt, valami dolgom kell hogy legyen még!?

Talán?!

Bár ki – s letisztult egyéni elvrendszerem kirekesztettsége nem tudom mire lesz elég?

Fél évszázad után kihűlt és megújulásra képtelen házassági kapcsolatomat hátrahagytam, s megpróbáltam új életsíkot felrajzolni életem képsíkrendszerébe. Ebből azonban pszichoszomatizmusomat nem tudtam kizárni. Magas ívű szeretetéhség – amplitúdóimat mindez csak fibrillálta. Aki oly sokat jelenthetne nekem, sajátos értékrendi – és természeti ambivalenciában torlódik még velem.

Válaszutamban, vagy lemondok elveimről vagy ő olvad eggyé velem – dilemmát megoldani látszik a szerelem centrifugális ereje. Érzékelhető, erőnk nem tud centripetálisra váltani. Félő, hogy oly erővel lendít ki, hogy elveszünk valahol a semmiben. A makacsság, az önzés butasága mégis csak győz a szeretet fölött! Ahogy megjegyeztem egyszer: – hát megint minden hiábavalóvá vált?! Valószínűleg személyiségjegyeim, eszméim megtartására való abszolút készségem is hozzájárul ehhez, de az ellenkarakterek által létrehozott olvasztótégely anyaga is kicsapódhatott. Mindenki azt szeretné, ha sajátosságaival együtt vagy éppen azok miatt szeretnék. Kevésnek bizonyult mégis minduntalan az a látszólagos elementáris erő, ami egyéniségünket, azok jellemzőinek megtartásával a szerelemben összeolvaszthatná. Annyi kudarc ért már, hogy be kell látnom, személyiségem alkotói nem alkalmasak, de nem is képesek meggyőződéseim, hitem feladására.

Kilátástalannak látom hát pszichém miatt is földi életem.

Apropó! Mi is az a psziché? A lélek, a tudat – és a tudattalan viszonya és visszatükröződése az őt körülvevő világban.

Szemlélődöm hát tovább, hogy minél jobban kiteljesedhessen bennem az értelmesebb létért való világ.

Megjegyzés: Kapcsolatok? Egyéniséged megismerése és támogatása nélkül is elkallódsz!...

Kecskemét, 2003. január 23.

A szerző

ÉLETTŐL TÁPLÁLVA

Szív rianás, repedő lék, az emlék,
romboló idő – vérkép részén kilép,
és nyomán nem marad más, csak törmelék.
S rideg érzelmektől roncsolódtak szép,
jégvirágos, márványos holt – szakká szét.
Még zárványos pillanattól hullámos.
Majd megremeg, s olvadva alálebeg,
s a szakrális¹ őserőtől áradva,
regenerál már életet táplálva,
s lüktet, ereken magára találva.

¹ szakrális: isteni, szent.

Kecskemét, 2003. július 20.

ÁRAMÁBAN

Örömöm könnyeinek cseppjeit csillantja a gyönyör,
s lelkem szörnye szemében sejlik fel félénken a könnyör.
Mert magára hagyatva, már álnokságába roskadva
őrli magánya, egyre csak önnön fájdalmát csócsálva.
S magába ájul, énjébe, taposva lelketlenébe,
s láthatatlan lénytelen szörnyötől, s merül kétségbe.
Boldogtalansága vinnyog, s zsigereit marva bömböl,
darabjaira hullva, kínjában vergődve dörömböl.
Létem felmorajló dala; a szellemem diadala.
Önmagára találva, hittel már létáramot rázva.

Kecskemét, 2004. május 11.

VIBRÁLVA

A bosszú angyalának hálójában voltam.
Játszott velem. S nemcsak szálaiba szakadtam,
de álmom képeibe is. S nem volt kegyelem!
A sors edz, de már mily rég kíméletlen velem...

Kecskemét, 2004. július 23.

ADALÉK A MAI MAGYARORSZÁGI ÉLETRŐL

Ma már nincs szilárd erkölcsi tartás, rend.

Óh, tiszta morál!...

Csak árral úszó érdektől függő és azt befolyásoló hangulati elemek, élvezetet nyújtó és áhíttató tömkeleg. Áramlatok, melyek sodorják hullámszón az embereket. A hitt hit jobb esetben is csak illuzórikus vágy, csalóka délibáb. Erkölcsi gátlástalanság, morális káosz zúre zavarja, úzi hát a ma emberét pótcselekvésekbe. Azt hiszi, az anyagiság kitöltheti az egyre sivárosodó lélek helyét s tartalmát. E társadalmasított vákuum az értelmes, szeretni – és dolgozni akaró s tudó; a normális életet keresőket az egzisztencialista folyamatok elidegenítik, sokukat tudathasadásba kergetik. Egyszerűen nincs idő átgondolni?! Mintha ész – és szív nélkül rohannánk a vesztünkbe?... A normális értékrend teljesen átalakult, majd szétesett.

Kecskemét, 2004. július 3.

LIDÉRCNYOMÁS

/ átirat /

Álmom, a sóhajok álma,
valóra válva – mérgezett.
Lett, akkor, egy őrült percben;
szenvédélyes szerelemben.
Édes élvezet volt neked,
számomra fanyarrá búzlótt,
és maradt is, mind hiába,
lelkem átka, elhibázva.
Ez volt nékem, s maradt ennyi,
ihlet hű, júdási csókja.
Nem tévesztett, rabja vagyok.
Ne kérdezz, elég, maradok!

Kecskemét, 2004. november 9.

VAJON MIBŐL?!

/ önvallomás /

Vajon miből meríthetünk erőt? Miben rejtőzik, hisz mindennek megvan az ellenpólusa, ellenpárja, a negatív mása. Vajon minek lehet értelme, hiszen a megszámlálhatatlan kontraszt minduntalan ránk zúdul, és a másságok s az erénytelenségek nem engedik, hogy csak a nemes és értelmes dolgok dominálhassanak. Hiába vagy erős, ha szeretet nem érint, és nem igazán kölcsönös... Elgyengülsz majd megkeseredsz. Az életed kiüresedetté, színtelenné; boldogtalanná válik. Hiába van meg mindened, az életet megkönnyítő anyagi javad! Szeretet nélkül csak tengsz – lengsz, és csak önzésed teljesezhet ki. Magadnak való, egyre elsi-városodó lelkületű herévé válsz, és így szíved soha nem érezheti a boldogság gyönyörűségének melegségét.

Forr a homály, lüktet a kitörni kész báj,
és a fény, lelki láng, érző teremtmény.

Kecskemét, 2004. december 16.

ADALÉKOK

A kölcsönös, önfeláldozó és kitartó szerelem, de a felebaráti – és a nemzet – testvéri szeretet is ma már csak általános frázis csupán.

... ha nincs melletted az otthonod melegét megteremtő, benned vakon bízó asszony, akkor tehetséged sohasem teljesezhet ki...

Kecskemét, 2004. szeptember 20.

ÁRNYKÉP

/ Ideámnak /

Újra hullámozom, de gyűrűdbe zárt aurád nem követ,
s már csak a tűnő árnyam felé léphet, ami megkövet.
Élek még, fizikailag, de az érzék – lét cserben hagy,
körülöttem feszeng az emberi érdekből függő fagy.
Már nem képzelgek, kételyem mint métely most már elillant,
s amit elvettek tőlem: a mindent, még benned megcsillant,...
de a várakozás beteljesülése,... kezdetekkor,
végérvényesen a halálra ítélt, világra jött kór.
Raffaello: Szűz házassága,... gyakorlatban ledér lett,
s a szépség helyett e világra egy asszony – faunt ellett,...
melynek álmoképe bárkire már hiába mosolyog,
a hit hitetlensége örökre benn, benne gomolyog.

Kecskemét, 2005. február 25.

SZÜKSÉGLETEMME VÁLT

A testi szerelem szükségletemmé vált.
Bár olyan nővel soha nem érintkeztem;
így nem szeretkeztem, pedig erre vágytam,
aki titkon, képzeletemben velem hált.
Volt, akibe szerelemes is voltam, röpkén,
vagy ideig – óráig, sőt valameddig,
de aki a szívem is lehetett volna,
soha nem volt egy sem, egyszer sem, semeddig.

Kecskemét, 2005. április 23.

ÉJSZAKÁIM

Általában az egyszerű szavak embere voltam.
Általában igen, de valójában nem mindig.
De most is, és egész éjszaka, mit tudtam szólnom,
hisz hasítóan fáj a gyomrom – s epehólyagom.
Vagy, talán mégis akkor volt jobb, hogyha végre alszom,
s minden alkalommal izzadságban úszva álmodom,
hogy ébredve, reggel arra emlékszem, hogyan,
mivel s kivel, egyáltalán miért viaskodom?...

Kecskemét, 2005. április 23.

A MÚLTON TÚL ÉRVE
– a megújulás kényszere –

Még mindig a rég megszépítő sármja emlékeztet rád,
mert én már nem forralok bosszút, majd Isten legyen bírád!
A létkép – vonulat rögzös, s én is tanultam belőle,
ma már más a gondolat s vágy, és nem fontos ölel–e.
Hazug forma kéjéhes sikolya élvezetet nem nyújt,
a kaján múlt jövőjét felélve meddőnek bizonyult...
Hiszen bármily tág is a még mindig ismeretlen világ,
a jelen csak oltvánnyal lehet új gyümölcsöt termő ág.

Kecskemét, 2004. január 12.

FAGYPONTOM

Szem – csermely cseppjeim csillámlóan csillanak,
Csintalanul csellengnek, csipkékben csurrannak.
Életképem érdes éveimet éneklik.
Észrevétlen érzület ékeként élvezik?...
Hömpölygök, ha hőköl hőszabályzóm hölgye.
S hideg hűsége hunyorít; hon heveny heve.
Facsarja fájdalmam, falja fagypontja,
félelmem fekete fejezetének foltja.

Kecskemét, 2005. március 10.

BELEFELEDKEZVE

A hajnal morcol velem, s fest álmatlan pírt,
s felhőt Napra takarva, szemlesütve sírt.
Az éj mély áriája reggelé simult,
a nappal, a lét szükségletébe tárult.
S belefáradt, a délutánba... Törődött,
s minden perce homokórán át szűrődött.
Majd az estbe átballagva, egy csillagba,...
s örömet bérelve, lépek hangulatba,
s apró titkok friss ízeit kóstolgatom.
Élményeim, most végre nem válogatom.
Élvezem rendszerem egyre telítetten,
a kimeríthetetlenre szert tehetten.
Minden benyomás más, mit gondolatba rejt,
mely már mindig újabb izgalomba felejt.

Kecskemét, 2005. április 6.

MOTTÓ:

Az életben nem elsősorban a tehetség a döntő. A siker minőségét, színvonalát a szerencsés sorsszerűség és a közösségbe, környezetbe való megfelelő beilleszkedés általános és specifikus készsége határozza meg.

Szitáló, szürke nyirkosság terjengett. Szinte észrevétlenül húzott be az ablakon. Érintése nyomasztó álomból zökkentett fel. Szombat kora délelőtt volt. A szokásosan jelentkező furcsa, álmoskás töppedtségem az általános fásultságon kívül erős lehangoltsággal párosult. Nehezen zökkentem öntudatra. Kábultságom nehezen tisztult a szorongató álmképektől. Végül is hólyagom érzékenysége kényszerített le ágyamról. Kopott izületeim az ajtónak löktek. Megtámaszkodva recsegtettem ki fájó tagjaimat. A még mindig merev lábaimat a másik szoba felé irányítottam, és kifelé haladva pillantottam a könyvszekrény polcán álló órára. Tíz óra volt. Nyugodtan, komótosan fogtam hozzá felfrissítesemhez, mert a feleségem és a lányom kora reggel Budára, az anyósomhoz utazott. Lubickoltam az egyedülletben.

Alig végeztem a fürdőszobával, a pihentető csendet erőszakosan törte meg a telefon csörgése. Nagyon idegesítő volt, hát felvettem. A főnököm volt, újabb tervezési megbízását akarta átpasszolni. Évekkel korábban még örültem volna neki, de most határozottan jeleztem, hogy ki vagyok merülve, mert az utóbbi hónapok hajtása nagyon megviselt, pihenni szeretnék.

Lustasága miatt biztosan sürgették már, mert hiúsága ellenére sem adta föl. Behízелgő hangon kérlett, hogy csak most segítsem ki, mivel hétfőn családjával el kell utaznia. Sokat sejtetően megjegyezte még, hogy hosszú távon nekem is fontos lehet még, több

szempontból is. Értettem belőle. Konvencionálisan, közkeletű módon fenyegetett, mint már annyiszor. Most azonban ellenszenvem ideges dühbe csapott át. A sok megaláztatást, kiszolgáltatottságot már nála is három éve visszafojtottan tűrtem, de itt is elegendő lett a kiváló retorikai készséggel és szakmai tehetségtelenséggel megáldott párttagok acélozott idegrendszerének szorításából. Akaratlanul is felemeltem hangom, és közöltem, megbízójától tudok arról, hogy nekem csak a tizedét fizeti a tervezésekért, és ebből többé nem kérek! Sistergő csend támadt. A szívem dübörgött csak a fülemben. Kegyetlenül kalapálta a fejemben; elcsináltam! Tam, tam, tam... Egy percig családomra gondolva, félelem, majd halálos nyugalom lett úrrá rajtam.

– Ahogy gondolod – mondta lakonikus tömörséggel, és letette a kagylót. Hozzászoktam már, hogy állandó idegi – szellemi terhelés alatt feszültem már tizenöt éve, és már alig bírtam elviselni az aljasságokat, hazugságokat, míg mások hátán akár fát is lehetett volna vágni. Magamat hibáztattam, túlérzékenységem, heves vérmérsékletem miatt. Szörnyű élveboncoláson estem át. Önsanyargatásom szinte fizikai fájdalmat okozott. Ismét alig aludtam éjszaka.

Reggel elhatároztam, lefoglalom magam. Fogtam a kosarat, és kimentem a piacra, hogy bevásároljak, és egy jó ebéddel várjam haza a lányokat. El akartam terelni a figyelmemet a közeljövő várható megpróbáltatásairól. Elgondolkozva vizsgálgattam a zöldségeket, amikor harsány, szívélyes hang zökkentett ki a magamba roskadtságából. János, az újdonsült főmérnök gépkocsivezetője üdvözölt, s barátságos hátba vere-

getéssel érzékeltette közvetlen viszonyunkat. Mint mindig, most is kedélyesen kiegyensúlyozott volt a magas párt képviselőjének mindent tudó és sokat sejtető előhírnöke. Senki nem merte piszkálni. Neki csak a nagyhatalmú elvtárs fenekét kellett diszkréten fényesre nyalni. Ő, az egyik nagyfejes mindenese és bennfentese volt. A legtöbb alsó – középosztálybeli vezető örült, ha tegeződhetett vele. János huncut, zsvány fickóként élte gondtalan életét. A jó állásért megtett a mindenkori főnökének mindent, de kültelki vagány léte meg tudta különböztetni a lekvárt a jamtól. Főnökömet megvetette, kétrét görnyedt, gumi gerincén fityegő, bivaly fején leffegő, mindig nyalintásra kész, nyáltól csurgó, bulldog nyelvéért. Engem bírt, tehetséges ökölvívónak tartott egykor, és egyenességemért, tartásomért tisztelt.

No persze élvezte helyzeti előnyét, és azt is, hogy burleszkbe illő megnyilvánulásaival megröhögtetett.

Természetesen ő is rühellte a párttagokat, bár a tagságból fakadó előnyökért neki is meg kellett alkudnia a helyzettel.

– De hát Misikém! Mindent túl kell élni, és lehetőleg jól – mondogatta magunk között mindig.

Most is, hablatyoló bolondozásain jót nevetve mesélte kifogyhatatlanul az üzemi pletykákat. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy arról beszél, főnöke az enyémnél lakik, mert még nem készült el a lakása. Egy pillanat alatt kivert a hideg, ahogy arra gondoltam, megint új állás után nézhetek. Már egyáltalán nem tudtam a jópofizó, humorizáló sorörre figyelni, csak az járt az eszembe, hogy mit mondok az átlagból megint kilógó másságom miatt a feleségemnek.

Gyorsan elbúcsúztam, az elszaladt időre hivatkozva, és sebtében bevásárolva siettem haza. Monotonon végeztem a főzéssel kapcsolatos teendőimet. Közben az asszony felhívott. Kissé pityókásan jelezte, hogy jól érzik magukat, és később, csak este érkeznek meg. Befejezve a főzést és az ebédelést, semmi másra nem vágytam, csak egy kis kilazulásra. Volt még két üveg vörösborom. Tudtam, hogy másnap még idegesebb leszek az italtól, de már nem érdekelt semmi. Pillanatnyilag nem volt más támaszom, csak a kezem, amivel a poharat sűrűn emelgettem.

Hajnalban ébredtem. Görcsös izgalommal kászálódtam ki az ágyból. A másik becsukott szobaajtóból tudtam, hogy itthon vannak a legközelebbi hozzátartozóim. Kimentem a konyhába, és idegességem levezetésére a nyitott ablaknál elszívtam egy cigarettát. Mondanom sem kell, egész kellemesen rosszul lettem. Alaposan kifertőtlenítettem a szájüregemet. Lefürödtem, majd felöltöztem, és elindultam, arra gondolva, mindenre felkészültem.

A portás nem lepődött meg korai megjelenésemtől, hiszen gyakori, vidéki ellenőrzéseim miatt sűrűn kezdtem korábban. Az irodában pótcselekvésként rendezni kezdtem a folyamatban lévő munkáim terveit, iratait. Feszülten vártam. Kimentem egy idő után a mosdóba, majd lementem a fizikaiak pihenőjébe. Kábán üldögéltek – mint akiknek semmi dolguk –, és forralt bort szopogattak. Nemigen törődtek velem, hiszen tudták, ha a főnökömnek segítenek, akkor én úgy sem szólhatok bele béremelésükbe. Visszaköszönésként motyogtak valamit, és komótosan hozzáfogtak reggelizni.

Visszaérve helyemre, a kollégám közölte, hogy a főmérnök vár. Na, gondoltam, elkezdődött.

A titkárnő, Erzsike kedvesen köszöntött. Belépve, a nagyfőnök is meglepően nyájasan fogadott. Hellyel kínált, és a munkáimról érdeklődött. Türelmesen meghallgatott, aztán csak úgy mellékesen megkérdezte a két éve általam tervezett helyi szolgálat szociális épületének belmagasságát.

Jelezttem, hogy az előírások alapján minden bizonnyal 3,00 m – nek kell lennie. Már elfelejtettem „lányos zavaromban”, hogy a korábbi vezetőség döntése alapján, az adottságok miatt az átalakítást 2,85 m magassággal kellett elvégeztetni. Az akkori döntéshozók azonban akkor már hol voltak?! A mai napig homály fedi, hogy milyen oknál fogva akaszkodott bele a „gépész úr” pontosan ebbe, a rég elfeledett és senki által nem forszírozott adatba, de sejtéseim azért voltak.

Aztán más témáról faggatott, majd a végén családomról kérdezősködött. Búcsúzáskor megkért, hogy menjek ki a szolgálatához, és azért nézzem csak meg azt a belmagasságot!

Az irodámba visszaérve, kollégám sunyin szeretne volna tudni tárgyalásom részleteit, de mondtam, hogy sürgős megbízásom van, mennem kell. Magamhoz vettem a mérőszalagot, és elindultam. A portánál jártam már, amikor zuhogni kezdett az eső. A mindig jószándékú Pali bácsi látva eltökélt neki iramodásomat, a kapuból utánam nyújtotta esernyőjét. Megköszöntem, és sietősre fogtam. Közben olyan érzésem volt, hogy itt valami oltári szemétség van kialakulóban, amiről mindenki tud, csak én nem.

A sűrűn hulló eső hűvössége lehűtötte lázas agyamat. Kiérve, lemértem a padló és a mennyezet közötti magasságot.

Az sem érdekelt különösebben, hogy a szolgálatvezető mit fecseg. Elkészöntem, és morfondírozva bandukoltam vissza. Az asztalomon üzenet várt. Siessek a nagyfőnökhöz!

Erzsike megszéppent, komor arcába ütköztem az előszobában. Nem szólt semmit, csak a párnázott ajtóra mutatott. A főmérnök mosolyogva állt fel antik asztala mögül, és elém sietve rázta meg a kezemet. Megütköztem ekkora álszenteskedésen, mint ahogy azon is, hogy baloldalon, erősen illuminált állapotban Zoli bácsi, a párt alapszervezet titkára, míg jobboldalt, a szintén ittas főkönyvelő ült, hanyag, nem éppen eleganciával. Nem néztek rám, fel sem álltak, csak bambán bámulták a falat.

A főnök hellyel kínált, és mérésem eredményéről kérdezett. Tájékoztattam, és kiegészítésként megjegyeztem, hogy ezt az átalakítási formát a korábbi vezetés volt kénytelen elrendelni. Súlyos jellembeli hibának minősítette a másokra való hivatkozásomat, mintha nem tudta volna, a többiekkel együtt, hogy az ilyen döntéseket egy vállalatnál dokumentálják. Még mindig tetetett udvariassággal beszélt, de a mimikai izmai már megfeszültek az erőlködéstől. Majd sokáig meredt szemmel szuggerált, aztán hangosan, kissé artikulátlan hangon utasított, hogy zárjam be az ajtót, de belülről! Dühöm mellett is ledöbbsentem ekkora kényúri gátlástalanságon. Hirtelen az ötvenes évek koncepciós pereit jutottak az eszembe. A sok mártír bátorságából erőt merítettem. Felálltam, odamentem

az ajtóhoz és bezártam.

Furcsa zsibbadás telepedett rá az agyamra. Már nem is figyeltem a főmérnök monológjára, melyben a tervező felelősségéről és az előírások fontosságáról lamentált.

Egyszer csak, egy váratlan szökkenéssel előttem termett, egy papírlapot lobogtatva, és felszólított, hogy a jelenlevő „díszmadarak” előtt írjam alá, mert addig míg meg nem teszem, ki nem megyek az irodából! Ledobta elém a géppel írt nyilatkozatot, és nagy böszén lezöttyent a foteljába. Nézegetve az iratot, a szövegből csak annyi ragadott meg, hogy máshol kívánok elhelyezkedni, és az előírt felmondási idő ledolgozása mellett felmondok. A figyelmemet nem kerülte el a felmondási idő megjelölése. No, azért rögtön nem kerülök az utcára, gondoltam. Ez a tény kissé megnyugtató. Bár arról fogalmam sem volt, hogy miben reménykedtem. Az járt a fejemben csak, hogy időt nyerhetek. Aláírtam. A sátáni főmérnök visszavedlett szívélyes főnökké. Tisztességes hangon elbúcsúzott. Kinyitotta az ajtót és kikísért.

A folyosóra érve hirtelen megtántorodtam, és a falnak estem. Már majdnem összezsuklottam, amikor az éppen arra járt pénzügyi osztály vezetője nyúlt a hónom alá, ijedt arccal.

Nem tudom hogyan kerültem haza, csak arra emlékszem, hogy fekszem az ágyamban, és a feleségem hajol fölém vizsgálódó tekintettel.

Aztán elaludtam. Éjszaka kettőkor arra riadtam fel, hogy saját verítékemben tocsogok. Alig vonszolva magamat kimentem lefürödni, de utána is nagyon hervadtan festettem. Kiültem az étkezőbe, és azon tűnődtem,

mit csináljak?...

Önsajnálatom órákig tartott, míg egyszer csak kipattant az isteni szikra. Tollat, papírt kerestem, és írásomban sajnálattal közöltem a vezetésséggel, hogy a körülményeim váratlan megváltozása miatt felmondásomat visszavonom.

Ismét korán mentem be munkahelyemre, tudva, hogy Erzsike Szentkirályról jár be, és már fél órával hamarabb beér a többieknél.

Összeszedtem magam, és az alkalmas pillanatban bekopogtam hozzá. Meglepődött, de látva, hogy mosolyogva üdvözlöm, gyanakvása szertefoszlott, és szép szemével bizalommal fordult felém. Tudtam, hogy mindig szimpatizált velem, így őszintén, egy huszárvágással csaptam a dolgok közepébe. Oly gyorsan és világos tömörséggel adtam elő a családom iránti felelősségérzetemet, feléledő lelkiismeretemet rossz döntésem miatt, hogy megértő bólintással vette át, aláírásával igazolva a felmondás visszavonásáról szóló leveletem. Megkértem még, hogy írjon ki két hét szabadságot, mert ki vagyok merülve. Kiírta, de sajnálkozott, hogy a főmérnök budapesti elfoglaltsága miatt nem tudni mikor írják alá.

Gondolva egy merészet, fogtam a szabadságos tömböt, bekopogtam az igazgató titkárságára. Irénke csillogó rokonszenvvel fogadott. Briliáns felfogóképessége folytán rögtön értette a lényegét, és jelezte, hogy egy fél órán belül szólni fog. Úgy is lett. Húsz perc sem telt el, már telefonált, hogy az igazgató elvtárs aláírta, de szükség esetén behívat. Varjú elvtárs ezek szerint semmiről sem tudott.

Napokig nem történt semmi érdemleges. Feleségem

szentül meg volt győződve arról, hogy eltúloztam a probléma súlyát. Alig tudtam meggyőzni, hogy szólnia kell családjá magas rangú pártfogójának állásügyben.

Becsületére legyen mondva, a városvezető egy napon belül tájékozódott. Felhívta az igazgatómat, aki a félre nem érthető kérdésekre elmondta, hogy jó szakembernek, de kissé érzékenynek tart. Rendkívül sajnálta, hogy pártfogóm szerint ilyen környezetben nem dolgozhatom tovább, és azonnali intézkedést ígért az új munkahelyemre történő áthelyezéssel kapcsolatban.

A kikérő levelet a főmérnök nevére címezték, amit a feleségem személyesen vitt – és adott át „Göre Gábor” elvtársnak, aki közben mit sem sejtve, a munkaüggyel és a személyzeti osztállyal szövetkezve tovább szötte a már gondolatában halva született intrikáit.

A háttérben – távollétemben – lerendeztette a fegyel-mimet, és olyan véleményt kreáltatott rólam, hogy egyszer s mindenkorra a süllyesztőbe kerüljek.

Feleségem boldogan, nevetve mesélte, hogy a görényképű – mellékesen azóta is megbecsült – vezetőm vízfejében amikor végre világosság gyúlt, stílszerűen, vörösödve hápogott, és álmélkodva, elné-zések közepette csókolt kezét. Majd az asszony demo-ralizálóan frappáns megjegyzései közepette az elvtárs nagy igyekezetében belebukott egy fotelba, majd guta-ütést kapva.

Így végződött hát életem több elképesztő epizód-jának egyike. A párthatalom végtelenített csavarjának spirálja elől nem először és utoljára menekültem meg a csodával határos módon, emelve s kerülve át az önmagába forduló rendszer ellenpólusára. Úgy, hogy

a szemforgató elvtársak paradox oda – vissza és átforgató folyamatainak utórezgései még a mai napig is tartanak, melynek sajátos rendszerét „magyarcsavar” műszóval illettem.

Kecskemét, 2004. február 20.

A szerző

EGY FÉRFI SZEMSZÖGÉBŐL

– A társadalmasított salak szórásában –
/ Az ellentétek vonzásában /

Tárca

A legújabb kor emancipált, de egyenjogosultságával gátlástalanul sáfárkodó, sunyi, szemforgató nőjétől szabadulni kéne, de legalábbis a családjától morálisan következetesebb nevelést, hatásmechanizmust kellene kapnia.

Megfelelő életre való felkészítés nélkül azonban az emberi természetben sokunknál rejlő hódítás – csábítás alantas képletrendszere helyettesít be mindegyikünket, mert az élet nem éppen lovagias „teremtés koronái” a hölgyek hiúságát s erénytelenségét „helyükre” teszik...

Így volt ez már emlékezet óta, de a bekövetkezett joggyakorlat okán pár évtizede, sőt manapság oly méreteket öltött a ledérség lengése, hogy már szinte – a szemrevalóság mellett – az erényes nő csak fehér hollóként lelhető fel. Nagy hányaduk pedig „kidörzsölődve” illuzionista módon jár kézről – kézre, ágyból – ágyba, s közülük sokan napjainkban is elvárják a pazar élet instrumentalizmusát; az általuk szeretőként szolgáltatott gyönyörért igényelt életnívót. Bölcsseink mondhatnák: mindig is a nő körül forgott a világ, szlogenje ma már bizonyos értelemben érvényét veszítette, hiszen a szebbik nem már a pénz és a hatalom velejárójává, mondhatni, privilégiumává vált.

Így aztán nem kétséges, hogy miért megy a sokszor szinte öldöklő, egyre fokozódó és széles körben elterjedt s meghonosodott, minden eddigi pozitív jellemvonást felrúgó, megtévesztő, ádáz küzdelem különcködő extravaganciája. Nem kétséges, hogy a harc minden-kori színterében az életkor meghatározó, általában jellemzően fordított arányban. Tehát a korosodó, – rossz nyelvek szerint – kivénhedt, egyébként magától értetődően tisztességes, széles látókörrel felvértezett; azaz kicsiszolódott, „elhasznált” női nem képviselői ha nem tettek szert megfelelő életet biztosító javakra, akkor még mindig kénytelenek kivetni hálójukat a tisztesebb, naivan tapasztalatlanabb, középkorú vagy idősbödő urakra, ha elégséges vagyont tételeznek fel róluk. Tudvalevő, hogy mindig a nő választ. Taktikus stratégiájuk türelmét ha siker koronázza, úgy rafináltan az élteőbb férfiúkat halálukig vezetik az orruknál fogva. Közben, megfelelő elterelő hadmozdulatokkal meg – megcsalják őket, de most már, ha kell, ők nyújtanak kedvfokozó gesztusokat. A kör lényegében bezárult!

Az átlagos, egyszerű, lelemény nélküli és közép-szerű anyagiakkal „megáldott” többség hoppon marad, vagy kénytelen beérni a boldog álomvilággal, illetve a küszködő, életfogytig tartó, szürke örömtelenséggel.

Azért egy – egy jó megjelenésű, értelmes, de más értékrendet képviselő férfinél ha egyszer mégis bekövetkezne, hogy valamilyen oknál fogva rátalálna az „igazira”, és fülíg szerelembe esne, már a kétely felvillanó pillanata is késő!

Mire rájönne a szerencsétlen – gondolkodó lény-ként – , hogy kibe – és mibe botlott, a nő szuggesztív

hatása, varázslatos vonzása nem enged utat a tiszta gondolatoknak. Érzéseibe egyre jobban belebonyolódva a gyötrelmek kínjait élné át, de mindenképp ki tudja meddig tartó, mély sebet kapna.

A viszonylagos gyógyulás ha netalántán bekövetkezne, a csalódást elszenvedett már többé nem az az ember lenne, aki volt.

Nem volna más, csak hitehagyott emberi deformáció, aki bizonyos mértékig kiégve vagy kiüresedve, de mindenesetre szétszórná a világában töredezett bizalmát.

Országunk, ha nem nyújt sürgősen társadalmi összefogáson alapuló segítséget az egészséges mikrosejtesedésre, nemhogy nemzet – lélekszám növekedésre, de egy – két évtized múlva még normálisan működő családokra sem számíthatunk!

Kecskemét, 2004. október 20.

A szerző

A MÚLT KÉPEIBŐL

/ A történelem örök meghamisítói /
/ Önvallomásaimból /

Elbeszélés

Némi rezignációval kell megvallanom, hogy mentális – és spirituális adottságaim alapján a mikro – és makrovilág ártalmai ellen nem mindig tudtam hatásosan védekezni.

Egyenes jellemem mindig sebezhető maradt. Gyermek – és fiatalkorom, de még felnőtt korszakom lelki – fizikai gyötrelmei okát is elsősorban Apám egyéniségében kell keresnem. Az egyébként átlagosnál műveltebb ember önzése, gátlástalansága rendszeres italozásaiban teljesedett ki. Egocentrikussága, gyakori szadisztikus viselkedése minduntalan megdöbrentett. Az általa teremtetett idegfeszültségben reményt keltő képességeim nem tudtak kibontakozni. Elementáris erővel kitörő, fékezhetetlen szangvinikussága hullámozóan plasztikus szuggesztivitásával lebénította az amúgy is korán görcsössé váló önbizalmamat, s rendszeresen váratlan félelemkeltései erős gátlásokat szuggeráltak belém. Szenzibilitásom s talán született lelki – szellemi intelligenciám segített valamelyest elviselnem Apám és mások által gerjesztett szörnyű emberi viszonylatokat. Szellemem szinte hasadást szenvedett az akkor még szeretett férfi, Apám rendkívüli ön – és családdromboló megnyilvánulásaitól.

Belebetegedve kerestem ezekre a magyarázatot, amit

megtalálva sem tudtam elfogadni borzalomkeltéseit. Nagyon sajnáltam, hogy a sors különös fintoraként – amit a don – kanyari halálhírével keltettek –, drámaian csalódnia kellett szerelmében, hiszen Anyám így más életutat keresett leányával, Apám szegény lányhoz való kötődéséből eredő nagyapai kitagadás miatt is, amiért a sors és a háborús körülmények voltak egyértelműen felelősek.

Anyám szeretetének, tisztességes és becsületes, szinte emberfeletti munkájának és álhatatosságának volt köszönhető, no meg várható születésemnek, hogy mégis összeházasodtak. Aztán Anyám kitartása, valóságossága, de Apám erőszakossága elleni védtelensége és a rendszer segítségképtelensége akadályozta meg családunkat a széthullástól. Apámat később is csak édes, gondtalan múltjában ragadt tudata és az alkohol mámorító kábulata vezérelte. Anyámon élösködve elitta és elkártyázta a még legszükségesebbre valót is, aki többször kapott idegösszeomlást a kilátástalan küszködéstől. Sokat nélkülöztünk, éhezünk...

Apám az életre, sajátos módon, piciny koromtól kezdve kocsmai légkörben tanított, gyakran magával cipelve, ahol a bűnöző és a vagány férfiak s a romlott nők lélektanát, szemszögüktől takarva, alulról figyelhettem és tanulmányozhattam hosszú éveken keresztül.

Korán megismerhettem hát az ott zajló életet, a rendszeresen megjelenők gondolkodás – és magatartásformáit, és rétegeiben figyelhettem meg markáns és brutálisan szenvedélyes viselkedés módozataikat. Sokszor rettegtem az ismétlődő, valósággal állatiasan kirobbanó, katartikus indulatoktól. Minden alkalommal – az emelkedő hangulatot követően – repültek a poha-

rak, korsók és a berendezési tárgyak. Villantak a kések, bicskák. Megremegett a levegő a magukból kivetkőző emberi lények üvöltéseitől, véres hörgéseitől.

Izzó szemek gyűlöletének forgataga pusztított. A filmek csak stilizált, gyenge változatokban imitáltak hasonlókat. Számtalanszor vérző Apámba kapaszkodva bukdácsolunk kis, tizenhat négyzetméteres bérleményünkig, ahol Anyám mosogatta ki a sebeket. Elborzadtam ettől az életviteltől! Sajnos, Apám nem tudta, de nem is próbálta az élet dolgait egy gyermek pszichéjén keresztül érzékelni. Nem kaptam hát könnyörületet, csak olykor egy – egy idegen sajnálkozó pillantásából. Ő, a női nemet, korán elvesztett édesanyja után, a jó nevű vendéglős nagyapám abszolút elkényeztetése, majd elvesztett hite miatt is, bizonyos értelemben „asszonyi állatként” tekintette, így a férfiúi nemhez való tartozásom miatt Anyám akaratlanul is ellenszenvet oltott nővérembe, aki, ha tehette, öt éves korelőnyét csalódottságának fel – fellobbanó dühével töltötte ki rajtam.

Ehhez még hozzájárultak Apám sorozatos éjszakai tobzódásai is. Amikor már nem bírtam gyötrésünket és Anyám verését, idegrohamomban közéjük ugorva én is kaptam, gyakran falhoz repülve.

Iszonyú életünk félelmei és borzalmi az iskolában is folytatódtak, a cigányokat és egyes magyarokat is ingerlő másságomból fakadó ellenségeskedéssel. A mindennapos provokációk, a tanárok kegyetlenkedései olykor vaddá, magamból kikeltté változtattak. Egyszerűen nem értettem az embereket, de sok gyereket sem. Kiábrándultságomban énem bezárult.

Örömtelen éveim alatt azért ritkán egy – egy tanító

vagy tanár magával ragadó személyiségének felvillanó szikrája jelentette az emberi melegséget.

Sűrű feszültségeim mozgásszükségleteit azonban a Czollner – téren futballozásaimmal vezettem le. Jó játékkal néha még barátkozókra is leltem. Az igazi, szellemi élvezetet azonban – ha tehettem – , az olvasás és kis rádiónk hang – és rádiójátékai jelentették, melyek kitárták képzelőerőmet, és a fantáziálás csodálatos világába vezettek. Csendélet vízfestményeimet még ki is állíttatta az áldott lelkű Hegedűs tanító néni. Fogalmazásaimat pedig néha Karácsonyi tanárnő helyezte el a falitáblán. Az irodalmat mégis igazán, a szemléletesen előadó Héjas tanár úr szeretettette meg velem. Családi körülményeim gyakori búskomorságából azért Anyám is kiszakított néha.

Egyik parádsasvári üdültetésemkor ismerkedtem meg a gyermekkori szerelemmel. Margitka néni, Grétike tüneményes lénye varázsolt el. Olyan erősek voltak érzéseim, hogy az akkor már teljesen idegenné vált otthonom fájdalmai kilencedik évesen verselésre készítettek. Azóta írok, most már verseken kívül, költeményes prózát és novellát, illetve esszét komoly eltökéltséggel, a műfajok szentségét átérezve.

Sajnos, sűrű tüsszös mandulagyulladásaim, majd vérhas és súlyos skarlátom gyermekkorom végére fizikai fejlődésemben visszavetettek, melyekre majdnem végzetes, reumás szívizomgyulladásom tett pontot. Addig korom egyik legerősebb fiújaként betegségeim mellékhatásait soha nem hevertem ki teljesen. Húsz éves koromig orvosi műhibák és szülői oda nem figyelések miatt voltam veszélyben. Bár Anyámnak

köszönhetően, Kun tanárnő rosszindulatát áthidalva, és hogy Apámtól távol tartson – a Szegedi Vedres István Építőipari Technikumba, illetve kollégiumába kerültem, ahol betegségem egy hajszál híján ketté vágta épülgető életemet. Hosszú ápolás után végül is visszakerültem, de egyik kedvenc tantárgyamat, a matematikát lázas állapotomat korábban szimulációként értékelő Török tanár miatt örökre megutáltam. Nagyon nehéz volt a szegedi időszakom, hiszen az otthoni változatlan állapotok és a tanárom bosszúszomja megkeserítette ottlétemet. Apatikus állapotba kerültem gyakran, és nem volt kedvem semmihez.

Mindaddig, míg e nyomasztó helyzetet fel nem oldotta tizenhetedik éves koromban váratlanul ért így írunk mi c. országos irodalmi pályázaton elért eredményem. Díjazott versemet szívdobogtató volt hallgatni a rádióban. Ettől felvillanyozódva tanulmányi érdeklődésem meglendült, de Apám iszákosságának köszönhetően akkor már a deklasszáldott családom miatti előítéletek szorításából csak időszakosan tudtam kitörni. Ebben segítséget kollégiumi tanáromtól, Imre Andrástól és tornatanáromtól, Csaba Bélától kaptam elsősorban, bár együttérző volt velem irodalomtanárnőm, Anikó néni is, aki egyes költeményemet igen nagyra becsülte. Diáktársaim egyes tagjai azonban más szemmel nézve, gyakran összezsaptak velem. Könnyen felborzolható idegeimen nem mindig tudtam uralkodni, így a velem amúgy sem szimpatizáló osztályfőnöknő ötöd fokú fegyelmi büntetést eszközölt ki számomra. Ha nem állnak ki mellettem pártfogóim, nagy ívben repülhettem volna hazáig. Ezért Szöllősy tanárnőnek örök antipátiám...

Feszült és magányos voltam, ami a szebb napokban is végig kísért a családi háttér miatt, s annak pozitívumai hiányában sok keserű pirulát kellett lenyelnem, amit csak tetézett kitartó pártonkívüliségem hatása. Sokat szenvedtem ádáz meghurcolásuktól... Igazságérzetem, morális – és szakmai értékrendem előbb – utóbb a nem kívánatosok perifériájára sodortak. Ez miatt csak nagy idegi – lelki erőfeszítem árán tudtam felsőbb iskoláimat elvégezni, melyek után még inkább megterheltek, állandóan dresszírozva, mivel sikeres magántervezésemet nem tudták elviselni.

Az álságos, hétszínű emberi közegekben magától értetődően nem találtam helyem, hiszen nemhogy megbecsülték volna munkámat, de jó – és magabiztos megjelenésem csak irritálta őket, és mondvacsínált eszközeik gyakran felőrölték idegeimet. Törvényszerű emberi ütközéseimet olykor megfeszített erőtartalékaim sem tudták már ellensúlyozni, mert a párttagok, de más háttérből is előnyt élvezők ellenében a megfigyelés alatt tartottak nem mertek a legabszurdabb helyzetekben sem kiállni mellettem, mert féltették biztosnak vélt beosztásukat. Magányosan szélmalom harcot vívtam, és két évtized után a sok kellemetlenséget okozó betegségek meggátoltak abban, hogy a rendszer politikai változásaival párhuzamosan magánéletem is révbe jusson.

Magányosan, a még fokozódó létbizonytalanság pattanásig feszült körülményei között sem voltam hajlandó a megélhetés biztonságaért, elvtelen előnyökért senkinek behódolni. Elvhűségemet meg is mosolyogták.

Nagyon lehangoló, hogy manapság emberi töme-

gek tetszelegnek szemforgató módon a múlt elnyomottaiként. Sokukkal kerültem korábban kapcsolatba valamilyen módon, és többségük az „átkos” rendszer képviselőiként, vagy talpnyalóiként, illetve besúgóiként a háttér segédmozgatói voltak.

Manapság pedig nagy hányaduk az elmúlt korszak üldözöttjeként vallják magukat, míg tetemes részük, a nagy privatizációs időszak közvagyonának anonim „rabló lovagjaként” a ma megbecsült vállalkozói, köztisztviselői, netalántán politikusai. Vagyonuk és hatalmuk okán büszkén parádéznak.

Akik viszont megcsonkított hazám felemelkedéséért és tisztább szellemiségéért küzdöttek és szenvedtek, vagy haltak mártírhalált, egyre inkább a jelen porhintői és emlék – zagykavarói által keltett homályba vesznek.

Én, ma már a változó idők szellemi – és lelki szemlélődőjeként a tisztaság és szépség galaxisa felé utazom, hogy gondolataimmal tágíthassam a beszűkült kereteket, mert nincs helyem közöttetek.

Kecskemét, 2004. január 20.

A szerző

A SORSKÓD METAFIZIKAI TEÓRIÁJA

Spontánia

Gyermekkoromban – az élet mechanizmusának kezdetleges, felfedező időszakában már hittem az intelligencia valamilyen megkülönböztető formájában, mivel minduntalan tapasztalnom kellett az emberek megnyilvánulásainak széles skálán mozgó különbözőségét. Ebben a hitemben később az ujjlenyomat kriminalisztikában alkalmazott bizonyítási eljárásának módszere is megerősített. A nagy áttörés a kilencvenes években következett be, az intelligencia génjének felfedezésével, mely nagy elégtétel volt számomra. Figyelve és érzékelve a bio– s más technológiák rohamos ütemű fejlődését, biztos vagyok abban, hogy a jövő évtizedei sok, korábban fantasztikusnak hitt hipotéziseit igazolják majd. Elgondolkozva az emberek másságán, az abból is fakadó különböző élethelyzeteket megélő egyediségein, arra a következtetésre jutottam, hogy a sorsok kölcsönhatásban vannak a megjelenítő eltérőségükkel, melyeknek megkülönböztető jegyei, kódjai kell hogy legyenek. Sorsunk a csillagokban meg van írva – hallhattuk sokszor. Tehát, az ember már régóta érzi, érzékeli e költői kép eredetét.

Mindebből csak az következhet, hogy meg vagyunk jelölve, hiszen alkotóelemeink a csillagokból erednek. A jelnek, az un. kódnak azonban meg kell előznie a DNS–spirált, a már régóta kimutatható, mindenkire jellemző génszerkezetet, ill. a génrendszert.

A megjelölés pedig csak a magzat fogantatásakor, a szülők személyiségjegyei által hordozott és az aktus

idején metamorfizálódó sajátos metafizikai állapot és a kozmikus jelrendszer együttthatóinak pillanatában következhet be, a férfi ivar– és a női petesejt egyesülésekor, az új egyed sejtmembránjára ható szubsztatikus és transzcendentális erők hullámai által, specifikus rezgésekkel.

Gondoljunk csak arra, hogy a megszületés időpontjából, a csillagok és a bolygók együttállásaiból próbálták és kísérelték meg ma is az asztrológusok a sorsot kinyomozni.

Milyen érdekes lenne a jelek, jegyek kimutatása és értékelése alapján már a magzati időszakban tudni, hogy milyen élet várhat az esetlegesen megszülető emberkére?... Vagy mégse?!

Kecskemét, 1999. június 9.

A szerző

Megjegyzés: A ma gondolkodása elsősorban a pénzszerzés és pénzcsinálás bármilyen módon való kliséit mozgatja és formálja.
A legtöbb embernél az önbecsülés az undort már nem ki, hanem befelé, csakis önmagába okádja,... s csakis önmagát, de az emberiséget láncolatában zabálja.

ALÁMERÜLVE

Felbugygó, állatiasan emberi elméken járok,
s fertőzésük felszivárog, s agyat lüktetve vibrálok.
Lassan szippantják ki belőlem, amit már nem is várok,
csak lazán, csendben alámerülök, s néz, mit nem talállok.
S lépteim nyomai olykor még lélegeznek, kapkodón,
majd szívetek jegétől fagyva dermedek, várakozón.

A KÖZÉPÚT?

Hiába talállok rá, mindig ellök, kitaszít.
Ez, már egyszerűen őrijító, de e nélkül is
az lett volna.

Kecskemét, 2005. május 20.

KETTŐS JÁTÉK

Novella

Az asszony terpesztett lábakkal ült az asztalra bukva, bal könyökével támasztva meg fejét, és szemei a semmibe meredtek. A férfi nyomott hangulatban téblábolt körülötte, s a közelmúlt történésein csapongtak gondolatai.

Egykor imádta Editet – meg tudott volna halni érte – , de az utóbbi napok eseményei csillapítatlan dühöt váltottak ki belőle, de most minden összekuszálódva még mindig hihetetlennek tűnt a számára.

Az asszony kissé kábán a pohár után nyúlt, és lassan egyensúlyozva kortyolt a krémlikőrből. A férfi még korábban direkt az ő kedvéért vette, születésnapja megünneplésére.

Most azonban próbálta magában elnyomni ijesztően megremegtető képzelgéseit, és Editre koncentrálni kérte, hogy a meleg nap után fürödjön meg,... mintha a nő természetéből fakadó, provokatívan kétes, kisugárzó szexualitása megtisztítható lett volna. Az asszony azonban meg sem hallva Ferit, ismét kért az italból. Nem szólt többet, csak ivott, szokatlanul sokat. Már a negyedik pohárnál tartott. Aztán lassan felkászálódott, és imbolyogva elindult a hálószoza felé. Beérve, ruhástól, zuhant az ágyra, mereven bámulva a mennyezetet. Feri is bement, és az ágy szélére ülve nézte az egykor bálványozott nőt. Elhessegette – ha nehezen is – , szörnyű balsejtelmait, és simogatva beszélni kezdett hozzá, nem is felfogva mit. Arra lett csak figyelmes, hogy keze az asszony kivillanó combjait, majd ágyékát

cirógatja. Kedvelte Edit rugalmas, selymes bőrét, melynek érintése még több év után is könnyedén vágyat ébresztett benne, és szinte végtagjaihoz idomult testhajlatai fogva tartották. Kellemes, bizsergető érzés, majd egyre erősödő gerjedelem kerítette hatalmába, és önkéntelenül vetköztetni kezdte az ernyedten elterülő nőt. Edit, látszólag szenvtelenül tűrte Feri stimuláló, kellemesen ingerlő érintéseit.

Amikor már ruhátlanul feküdtek egymás mellett, az asszony váratlanul, egy hirtelen mozdulattal a férfira fordult, és szeretkezésre készen, ügyesen helyezkedett el. Gyors mozdulattal, oly hevesen siklott rá ágaskodó férfiasságára, hogy Feri felszisszent az erőszakolt behatolástól. Edit erőltetve lüktetett, közben sértett hangon nyögte; – érezd, hogy milyen voltam szűzen! Meg akarta így is sérteni a férfit, aki egyszer, gyengéd pillanatában megjegyezte, hogy fiatalon olyan szerelemről álmodott, mint a „Rómeó és Júlia” története, csak modern változatban, hosszabb kort megélve. Editet – aki a korábban szeretett férfinak alaposan kiszínezve hazudta egykor múltját – , bosszantotta, sőt olykor hisztériába kergette a férfi makulátlansága, tiszta szelleme és morálja. Egyszerűen az, hogy Feri sokkal különb volt nála. A férfit a több éve tartó kapcsolat – ha az a biztos bizonytalanságon is alapult –, még mindig szerelmesen rezgő reflexei vezették a tüskésen szúró csúcsra.

Egyszerűen megalázóan sértő volt, ahogy Edit sietősen csúszott le a férfiről, kisértve a fürdőszobába. Amikor rideg tartózkodással öltözködött, oly fagyos távolsággal tartotta Ferit magától messze, hogy a férfi szinte visszahőkölt az asszony antipatikus idegenségét

érezve.

Ferin hiába ömlött bő sugárral a zuhanyrózsa melegsége, szívét és zsigereit jeges dermedtség járta át. A nő visszataszító, merev magatartása okozta fásultságából csak Edit és biciklijének hazatámaszkodása után, visszafelé ocsúdott fel, majd otthon tört rá a szörnyű felismerés, az asszonyon nem az a fehérmű volt, mint délben, amikor tőle elbúcsúzva a gépkocsi ügynökhöz sietett. Majd az is az agyába hasított, hogy Edit milyen száraz és tiszta volt e meleg nap után?! Teljesen lebénult. Hosszú ideig még levegőhöz sem jutott. Összeroskadva állt kábán, üveges tekintettel. Egy idő után csak arra lett figyelmes, hogy kínzóan tüzel a feje, és szíve pattanásig feszülve a torkában kalimpál. Mellkasa majd szétrobbant. Akkor érzett ilyet, amikor hat nappal ezelőtt Edit barátnőjének elcsapott szeretője megkereste, és a munkahelyére hajtva az Interneten megmutatta Edit felkínálkozását ország – világ előtt. Ahol, többek között a jól kereső és biztos anyagi körülményekkel rendelkező asszony kifejtette, hogy jól szeretne élni,... és nagyon fontos a jó szex, bár azért nem minden, stb. Mindezt már hét hónapja olvasták már azon a bolygón, melyen Edit még nem is oly rég nagy szeretetéről biztosította őt.

Feri egész éjjel, mint egy megveszekedett vad őrjöngött, míg eszméletlenné nem vált a sok alkohol – és nikotin mérgétől.

Reggel, amikor agya valamennyire kitisztult, és gondolta, hogy Edit ébreszthető, a telefonon csak annyit kérdezett tőle, hogy az autószerviz és találkozásuk között eltelt két és fél óra alatt volt – e otthon. Az asszony meglepődve susogta, hogy nem. Amikor Feri pedzette,

hogy miért kérdi, Edit hosszú, sértődött monológba kezdett. Egy idő után aztán feltűnően higgadtan, behízelgő hangon duruzsolt, és mindent latba vetett, hogy Ferit tévedéseiről meggyőzze. Nem tudta, hogy a férfi egy alkalmas pillanatban látta, milyen fehérnemű volt Editen, amikor délben elrohant az annyira várt kocsija adásvételének utórendezésére. Az asszony nem értette, hogy egy nüánsz-szerű apropón megbukott, csak Ferit győzködte igazáról.

A férfi úgy érezte, hogy körülötte egyre fogy a levegő, majd az egyre erősödő vákuum ürességébe zuhan. Lelke behorpadt, majd teljes fizikai valójában szétrobbant, és kvarkok milliárdjaira esett szét...

Arra ébredt, hogy fejét beverve a közeli fűtőtestbe tocsog az izzadságban.

Hirtelen kitisztuló agya az iszonyatos, de foszladozó álmokképek mögött sziporkázó eget láttatott. Egy teljes percig boldog volt, felhőtlenül boldog,... de az csak e csalóka időtér fényvillanásáig tartott, mert döbbenet hasított bele a mégis bizonyosság, az álomnak tűnő borzalom – valóság! Visszavonhatatlanul.

Kecskemét, 2004. január 5.

A szerző

AZ ELIDEGENEDÉS ASPEKTUSAIBÓL

... ha nem jöttél rá, mit érek,
együtt sem vagyunk mások...

Elbeszélés

Miklós izzadtságtól csapzottan vergődött ágyában, mint már hónapok óta annyiszor.

Fiatal korában gyökértelenségéből fakadó kiábrándultsága miatt bekövetkezett botlása eredményeként már régóta rossz alvó volt, de az utóbbi időszak éjszakái, katartikus szerelmi kapcsolata folytán csak kint, földi poklot jelentettek számára a depresszióba süppedt nappalok mellett.

Ilyen csapdában még nem volt. Bár normális családi háttér hiánya miatt a gyors házasságba való menekülése és az abból törvényszerűen következő örlő kétségei sem tudták teljesen megtörni, de fia elvesztése örökre megroppantotta a jóképű és tehetséges férfi egyenes, büszke gerincét. Társadalomtudományi ambícióit kényszerből feladva az építészet zegzugos, árnyalt, sokszor sötét pályáján kalandozott teljesen beletemetkezve az ellentmondások akadályjaival teletűzdelt sziszifuszi feladataiba.

A rendszeresség és a kíméletlen megterhelés arra kényszerítette, hogy állandóan tanulva, megállja a helyét munkahelyein. Igazságérzete és egyenes jelleme miatt gyakran került konfliktusba az emberi természetet amúgy is próbára tevő, világméretű

zavarodottságot okozó politikával, illetve ha kellett az izomból irányított izmust szolgálókkal.

Nehezen kezelhető idealizmusa és maximalizmusa miatt azonban csak kisebb elismerésekben részesülhetett.

Az emberek többsége hamar megtanulta hogyan kell elvtelenül alkalmazkodni a korszakhoz, de Miklós hitt Justiciában, és remélte, akarata és sokszor emberfeletti erőfeszítései meghozzák a kívánt eredményt. Naivitásáért súlyos árat kellett fizetnie. Mások, vagy eltávolodtak és csendben szemlélték – sokszor megmosolyogva – feleslegesnek kikiáltott küszködését, vagy betartottak ellentétes érdekből, elárulva „eretnek” gondolataiért.

A felesége is szakmájának szentelte minden idejét, de ő hivatástudatból tette, szeretve amit csinál.

Miklóssal életútjuk sínpárján haladtak párhuzamosan, de csak a végtelenbent találkozva, és majdnem három évtizedes ismeretségük, együttélésük után, a múltba való belefáradás; a férfi lelki és idegi „meghasonlása” kényszerítette elkanyarodásra pályájukat.

Egy lakásban éltek még egy ideig, bízva abban, hogy egyetlen lányuk orvossá avatásáig jobbra fordulhat még minden. A dolgok természetéből adódóan azonban már ment minden a maga útján.

„Teljesen mindegy már” – alapon Miklós megismerkedett egy édesen vonzó, sugárzóan szép asszonnyal, Eszterrel, majd ösztönös kötődésük rendszeres találkozásra ösztökelte őket. Szeretetéhségük gyorsan egymás karjaiban kereste és találta meg vágyuk beteljesedését. Minden csodálatosan egyszerűnek tűnt ölelve egymást. Miklós hosszú évtizedek után csak

most ismerte meg igazán a szerelmet. Most kóstolt csak bele a boldogság ízébe. Mindez túl szépnek és hihetetlennek tűnt, de azért az asszony korábbi kapcsolatairól olykor elejtett meglepő és gátlástalanul ledér megnyilvánulásai megdöbbsentették.

Ez aztán arra inspirálta, hogy Eszter mentális adottságait tesztelje. Szerelmes elvakultsága azonban szorosan fogva tartotta. Egyszerűen nem tudott meglenni az asszony nélkül. Izzóan fájtnak épp ezért, mert sejtette, majd megbizonyosodott róla, Eszter érzékelve vívódásait, múltjáról hazudott, vagy sok mindent elhallgatott, ami lobbanékony természetük folytán olykor heves vitát váltott ki közöttük.

Szerelmük lávafolyama azonban mindig minden akadályt felperzselt kapcsolatuk kibontakozása előtt. Szinte mindent elhanyagoltak, csak egymásnak éltek. A hetek, hónapok szinte repültek. Minden nap csak az éjszakák kényszerpihenői tudták elválasztani őket. Sokat beszélgettek, sétáltak délutánonként. Este pedig ettek, ittak, vagy vásárolgattak és ölelkeztek, amikor csak lehetett. Miklóst új, eddig soha nem érzékelt érzések kerítették hatalmukba. Megtakarított pénzének tetemes részét költötte rá, de örömmel töltötte el, hogy Esztert elbűvölheti nagystílusával, gáláns figyelmességével.

A férfit nem érdekelte semmi, csak az, hogy az asszonyt közelében érezhesse.

Gerincbetegsége miatt sűrűn otthon volt már két éve, gyakran ágyhoz kötve, de ez a lázas, mindent elsöprő, fergeteges érzelmi kapcsolatban újjá született. Megfiatalodva lüktetett, és írt végre, amire úgy vágyott, rendszeresen. Szárnyalt, és Eszter odaadón,

simulékonyan alávetette magát heves szerelmüknek. Felhőtlen, varázslatosan csodálatos együttlétükkor az asszony is megnyílt, és könnyeddé, bensőségessé teremtette a légkört. Egy boldog, ritkán feltörő titokzatos pillanatában el is árulta, hogy Miklóssal nagy terveik vannak. Aztán valószínűleg, előző viszonyai időintervallumainak tapasztalatai okán, két hónap után egy étteremben összehozva a találkozást, bemutatta a férfit a fiának. Szimpátia azonban nem alakult ki közöttük. A fiú csendben étkezve, lopva figyelte Miklóst, sunyi ellenszenvet lövellve felé. Magába fojtva antipátiáját, öntelt flegmalitással viseltetett, melyet csak az anyja önfeledt fecsegése tudta elviselhetővé tenni. Eszter annyira el volt foglalta gondolataival, mondandójával, hogy nagyon nem is érzékelte a két férfi közötti fagyosan kínos, de azért mégis formálisnak tetsző helyzetet. Befejezve vacsorájukat, aztán már az asszony lakásán folytatódott éjszakába nyúlóan minden, magától értetődő, sajátosan szokványos természetességgel. Miklós gyanította, a fiú már többször átélhetett hasonló körülményeket. Meg is viselhette, mert tanulmányi eredményei fokozatosan visszaestek. Érdekes módon, ellentétes érdeklődési körük és hallgatólagos ellenszenvük folytán a legkritikusabb állapot magyar irodalomból állt be, ami már–már válságossá vált. Még folyt Miklósék kimaradása, de az anyja természetére ütött fiú makacssága, dacos elzárkózása a nagyanyján keresztül megtette hatását, hiszen Esztert bármikor kereste, a fiú csak szenvtelenül jelezte, hogy soha nincs otthon. Azt persze nem tette hozzá, hogy egyébként is a számítógépét bámulná, ill. elképzeléseit gyakorolgatná rajta éjszakába nyúlóan.

Egyszerűen meg volt örülve a szemet vakító ketyeréért. Mániákusan dolgozott rajta, még az evésről is megfeledkezett. Egyébként is hozzá volt szokva, hogy nem kell csinálnia semmit, még az ételt is elé rakják. Elkényeztetett életstílusának veszélyeztetése miatt gyűlölte Miklóst. Arcátlanul azért elfogadott minden ajándékot, de beteges fukarsága miatt a pénznek örült legjobban, pláne ha az sok – sok csokival is párosult.

A nagymama, aki ismerve a lánya egyéniségét, kicsapongásainak, de hosszabb viszonyainak is meghatározó periódusait, úgy érezte, egy újabb bizonytalan kimenetelű románc, vagy kaland az unokára ható negatív hatásait, pláne az érettségi előtt, mindenáron meg kell szüntetnie. Döntő érvként hatott a rendszeres anyagi segítség érzékeltetése, továbbá, a fiú megbicsaklott bizalmának elvesztése, a család összefogásának kipróbált fontossága. A hosszan tartó és kíméletlen ráolvasás nem maradt hatástalan. A nagyanya határozott és kitartó fellépése – a múlt tapasztalatait tekintve – drasztikusan megváltoztatta Eszternek a férfihoz való viszonyát, amihez még hozzájárult az a tény is, hogy erőszakos unszolása ellenére sem helyezkedett el Miklós, betegségére való hivatkozással. Az önző, magának való asszony szint váltva falat húzott közéjük. Most már tudatosan irányította az álomszépnek induló kapcsolatot, melyet most már bizonytalan viszonyná silányított, kihasználva és kihozva ebből minden számára előnyös formációt. Behízелgő modorával és kaméleoni színjátszásával illúziót tudott még kelteni Miklósban, aki Eszter kérésére a fia kötelező szépirodalmi olvasmányait dolgozta fel a könnyebb befogadás érdekében, és mindenben rendelkezésére

állt a jobb érdemjegy megszerzéséért. A kapzsi, kisztílú család sarja azért továbbra is alamuszin elfogadta adományait, de nagy ívben tett a férfi kedveskedő megnyilvánulásaira. Amikor tapintatos megjegyzést tett a kialakult körülményre, és feleslegesnek tartotta a feszélyezett, nyűgös, közös éttermi együttléteket, Eszter csak annyit közölt, hogy örüljön ennek, és vegye megtiszteltetésnek, hogy a fia velük tart.

Miklós, hosszú gyötrődések közepette már arra gondolt, szakítania kell, mert csak tiszta és ragaszkodó szeretetét látta kihasználni, és bánta már, hogy a feleségét és a lányát arra kényszerítette, hogy valósággal elviselhetetlen civódások közepette elköltözzenek. Arra számított, Eszter látja majd, hogy érte mindent feláldozva, mennyire érte él. Az összesűrűsödött szörnyű időszak a férfi maradék erőtartalékait is felémésztette, amihez még az édesanyjának súlyos, már visszafordíthatatlan betegségéből eredő kötelezettségei is hozzájárultak. Lelkileg s idegileg teljesen összetörve, a pattanásig feszült terhek alatt összeroppant. Csigolyasérvei is aktivizálódtak, becsípődtek. A végső összeomlás felé sodródott. A kínok kínjait átélve ágynak dőlt, és hetekig mozdulni is alig bírt.

Eszter, elgondolkozva mérlegelte a férfihoz való viszonyát, összevetve a múlt sikertelenségeivel, végül is úgy döntött; Miklóssal kapcsolatos elképzeléseit, ha módosítva is, de még nem adja fel. Bízva türelmében, taktikusságában, úgy gondolta, megfelelő nyomást gyakorolhat még a férfira a számára kedvező helyzet kialakításában.

Rendszeresen hordta az ebédet Miklósnak. Még támogatta is ágytól – ágyig türelmesen, kedveskedő

visszafoготtsággal, eltökélten dolgozva elképzelésén. Az asszony szimpatikusan végrehajtott segítsége, szisztematikus kitartása az elesett és gyengédségre szomjazó férfit meghatotta. Ismét reménnyel töltődött fel.

Miklós, elviselhetőbb óráiban ugyan elgondolkodott azon, hogy a volt felesége új lakására fordított pénz és illetménye mellett örök életére nyugodt írói elfoglaltságot biztosíthatott volna magának, amit régóta szeretett volna, de zsigereiben görcsölő szorongása csak akkor oldódott fel, ha Eszter rendszeresen telefonált munkahelyéről és teendői végeztével sietett hozzá, megértő, édesen hamiskás mosolyát rávillantva. Borzongató szuggesztivitásának hatása alá került, ami ha szégyenletes is volt, azért megnyugtató, de mégis izgalmas örömmézzettel telített.

Eszter, sokat vállaló, optimista rajongására azonban olykor rátelepedett a szeszélyesen érzelmi hullámokat kavaráó, fojtogató bizonytalanságérzete, amit az asszony már nem tudott, de nem is akart az újra felszínre törő önzése és az anyai intelmek rendszeres hatásai miatt elnyomni. Az idő múltával lelkesedése egyre inkább lelohadt, és az anyja befolyásoltsága miatt terveiben egyre több hibát vélt felfedezni, és rapszodikussága gyakorta csapott át daczba, akaratosságba, ami aggodalomba, majd kétségbeesésbe kergette Miklóst. Persze az elkényeztetett, a szenvedést csak hírből ismerő asszony nem értette a férfi elbizonytalanodását, kínlását. Terhessé vált számára időközönként a maga elé tűzött cél próbatétele, mert mások természetes kedvességét csak valaminek az eléréséért használt eszköznek tekintette. Értékítélete, morálja csak ezt szolgálta.

Már csak kényeztetést, a gondtalan élet megteremtését várta Miklóstól. Ambíció, jól menő vállalkozás hiányában mindezt persze egyre távolodó, háttérben porladó vágyként érzékelte már.

Szerette még a férfit a maga módján, de a vére igazán csak azért tudott lüktetni hosszan, aki sármos, feltűnő jelenségként minden alkalommal meghódítva izgatja a gyönyörű ájulatába. Eszter azonban már nem nyújtott mást, csak a biztos bizonytalanságot. Ezt gerjesztette minduntalan bután, sértődékeny, kritikát és ellentmondást nem tűrő habitusával. Magába fojtott hisztérikus jelleme egyre gyakrabban robbant ki, Miklóst hibáztatva az áldatlan állapot kialakulásáért. Az idő múlásával, már másfelé kacsintgatva titokban, bár nyugodtabb időszakokban még szeretetéről biztosította a férfit, nűánsz-szerű apróságokon feldühödve már fúriaként csattant szava; befejezte, és elviharzott!

Már szinte minden fontosabb volt Miklósnál, főleg, ha az az érdekeit érintette. Egyre ritkultak a telefonálásai, a közös, felüdítő séták is.

Az asszony teljesen belesüppedt a pénzszerzés lehetőségeinek kábulatába, és sokat dolgozva ott-hon, pátyolgatta az időközben csak egy három éves főiskolára felvett fia lelkivilágát. A fiút bántotta nagyon, hogy nem sikerült egyetemre kerülnie. Az anyja viszont örült ennek, mert így volt nyugodt, és különben is, így kaphatott segítséget a számítógépen gyorsan elvégezhető munkasémáinak kidolgozásában. Miklós, Eszter korábbi, hosszadalmas unszolása ellenére sem volt hajlandó e birkatürelmet igénylő informatikai rendszerbe való bekapcsolódásba, mert sejtette kezdettől fogva, hogy az asszony milyen

megfontolások folytán küszködött ezért vele.

Eszter anyja, érzékelve lánya a férfival szembeni véglegesnek láttató pálfordulását, örömeiben nagy értékű háztartási berendezések, majd új kocsis vásárlására nyújtott segítséget. Ki kellett használni a kínákozó lehetőségeket,... de máshol is...!

Miklós majd beleőrült az asszony aljasságába, melynek felszínre való kerülését a kaján káröröm és a viszonylagos véletlen játszott a kezére.

A varázslat, ami egykor a férfi szívét érte, már démoni tűzfolyammá vált, s az örökkévalóságot is érintő szerelmét habzsolva emésztette. Ő azonban erről mit sem tudott. Rövid, szaggatott álmaiban csak az észvesztő fájdalom örvényében fuldoklott. A tudattalan ébrenlétekben pedig az egykori boldog és sugárzó ragyogást, az árulás agyat lágyító szenvedésének ledöbbentő sápadtsága váltotta fel.

Majd eljött a teljes kimerültség pillanata, amikor szervezetében beállt egy köztes állapot. Mivel teljesen elkülönülten lakott, nem tudni végül is élete válságban meddig volt?

Amikor felébredt, egy zöld csempézett, csendes szobában találta magát. Kellemes homály töltötte meg a helyiséget, amiben csak lassan tért öntudatra. Múltjában kutatva szinte semmire sem emlékezett. Agyában csupán egy – egy képpen beláthatatlan kiterjedésű víztömeg hullámozott. Aztán a kissé nyitott ajtón túlról mintha hallani vélte volna, hogy valaki valakiről valószínűnek tartotta a lassú, hosszan tartó lábadozást. Azt, hogy kiről és miért volt szó, nem tudta. Bágyadtan nézelődött, míg periférikus látása engedte, aztán elaludt.

Álmodott. Hullámzóan lankás, ligetekkel tarkított, zöldellő mezőn sétált. Élvezte a hűs szellőt és a lebukó Nap látványát. Egy alkalmas helyen leheveredett, és csak nézte a kissé narancsos, égővörös napkorongot, míg szeme elfáradva lecsukódott.

Elaludt. Álmában végre békésen nyugodt álomba szenderült.

Kecskemét, 2004. június 23.

A szerző

EGY VILLANÁSNYI ESZMEFUTTATÁS A SZÉP FOGALMÁRÓL

Spontánia

Valaminek vagy valakinek széppé érzékelése, egyben egyéniségünk, karakterünk visszatükröződése.

Általánosan: a világegyetem, a természet kellemes, gyakran meghökkentő, de mindig megújulni kész, természetes egysége.

Az emberi kreativitás és a gyönyörködtetés váltakozó impulzusainak alapeleme. Egyfajta spirituális elragadtatás, mely érzékszerveink által nyújt különleges élményt, befészkelve magát tudatunkba és sokszor varázslatos hatást gyakorolva tudatalattinkra.

Az emberi alkotókészség ihletettségének kifogyhatatlan tárháza, amelyből mindig meríthetünk. Halmozódva; a gyönyör eszenciája, melyet számunkra – férfiaknak – maga a nő testesít meg.

A szépség művi megjelenítésének formációi, már az ember által létrehozott terminológiai kategóriák, melyek alapja, maga a természet, ami kölcsönhatásban az emberiség épülését, örömforrását szolgálja.

A szerző

KONKLÚZIÓ

/ végső eredmény /

Annyira más voltam, eltérő másoktól, hogy a sajátosan sugárzott tisztaságom, szellemem és normális lelküлетem; önzetlen szeretetem nyomán csak ellenszenvet, értetlenséget vagy irigységet indukált. Egész életem során erkölcsileg s morálisan tisztátalan, ill. buta és rosszindulattal vegyes, önzéssel fertőzött emberi közegek között őrlődtem. Ritkán találkoztam csak igazi, értékes jellemmel! Mondanom sem kell, ők sem az elismertek közé tartoztak. Nagyon veszélyes „embernek” lenni és maradni! Sohasem értékelték a titkon áhított értékrendjük szerint. Mindig a nem kívánatosak közé soroltak. Így hogyan is fogadhatnának el?! Az egészséges önfejlesztés így igen nehéz.

Kecskemét, 2004. november 11.

EPILÓGUS

Írásaim, ha önmagukért nem beszélhetnek, és arra kell minduntalan várni, hogy egyes érdekeket képviselők, egymással acsarkodók, vagy hozzá nem értők döntsék el színvonalukat, akkor nem érdekel a véleményük. Őszinte, tiszta és sajátosan egyéni stílusom ha kirekeszt az egocentrikus, képmutató irodalmi körökből, jó úton kell hogy haladjak, mert nekem az általam képviselt lehet csak a minta.... mert az igazság tehet szabaddá, míg a hazugság fogva tart.

Kecskemét, 2004. március 24.

ÉRZELMI KAPCSOLATAINKRÓL / Aforizmák /

FESZÜLTÉG

Az erősen különböző érzelmi hőfokból eredő feszültségek egyszer kitörnek.

ELŐNYTELENSÉG

Aki különösen különleges egyéniség, az nem számíthat soha hosszú kapcsolatokra.

ÁTTÖRÉS

Különleges emberek csak igazán áttörő szeretettel tudják hosszan egymást vállalni.

Kecskemét, 2002. február 1.

EMPÍRIKUS SPONTANIZMUS

Sajátos stílusirányzatom

Definíciója:

A tanultak, a tapasztaltak által
rögzült s egyénien fejlődő
bölcseletem önkéntelen ihletett-
ségéből fakadó eksztatikus,
lírai megnyilvánulása.

A szerző

TARTALOMJEGYZÉK

Hogyan olvassunk?	4
Maradjon így!?	5
A huszonegyedik század emberének szemével	6
Ideámba zárva	9
Az eltérő visszatérő	10
Gondolatképekbe rejtőzve	11
Ünnepi zeneóránk	12
Vágy	12
Adalékok a szerelemről	13
Belőled	14
Érted terjedve	15
Ötvözőként	17
Úgy szeretném!	18
Érintéssel	19
Értünk	20
Csillagunkból	21
Csillagom	22
Az idő áramlatában	23
A hitben árvulva	24
Időtlenül	25
Természetként	26
Faként	26
... csak ki kell tudnod várni	27
Megragadó pillanat	28
Burkoltan	29
A színlelő, acsarkodó belső körről; a magról!	30
Hangok és gondolatok tágulása	31
Ha megéget	32
Dermedtségemben	33
Rendezett zavarban	34
A ritka szerencsések	34

A vágyak hazugságaiból	35
Könnykövekből katafalk	36
Kiűzve	37
Szeretet – veszettek	38
Kesergőm	39
Ellentétben	40
Élettől táplálva	43
Áramában	44
Vibrálva	45
Adalék a mai magyarországi életről	46
Lidércnyomás	47
Vajon miből?!	48
Adalékok	49
Árnykép	50
Éjszakáim	51
Szükségletemmé vált	51
A múlton túl érve	52
Fagypontom	53
Belefeledkezve	54
Magyarcsavar	56
Egy férfi szemszögéből	66
A múlt képeiből	69
A sors kód metafizikai teóriája	76
Alámerülve	78
A középút?	78
Kettős játék	79
Az elidegenedés aspektusaiból	83
Egy villanásnyi eszmefuttatás a szép fogalmáról	93
Konklúzió	94
Epilógus	95
Érzelmi kapcsolatainkról	96
Empírikus spontanizmus	97

Vers, novella...

elbeszélés, tárca...

költeményes próza.